

Ročník 1995

SBÍRKA ZÁKONŮ ČESKÉ REPUBLIKY

Částka 62

Rozeslána dne 13. října 1995

Cena Kč 18,50

O B S A H:

225. Nález Ústavního soudu České republiky ze dne 13. září 1995 ve věci návrhu na zrušení ustanovení, jež jsou v § 3 odst. 1 písm. b) a v § 30 písm. b) zákona České národní rady č. 128/1990 Sb., o advokacii, vyjádřena slovy „na právnické fakultě“
 226. Nařízení vlády, kterým se mění území některých okresů
 227. Nařízení vlády, kterým se stanoví pro účely důchodového pojištění výše všeobecných vyměřovacích základů za období před rokem 1995 a výše přepočítacího koeficientu pro úpravu všeobecného vyměřovacího základu za rok 1994
 228. Vyhláška Ministerstva vnitra, kterou se stanoví peněžní částka nezbytná k hrazení nákladů na pobyt cizince na území České republiky a na jeho vycestování
 229. Sdělení Ministerstva zahraničních věcí o sjednání Smlouvy mezi vládou České republiky a královskou vládou Thajského království o zamezení dvojího zdanění a zabránění daňovému úniku v oboru daní z příjmu
 230. Sdělení Ministerstva zahraničních věcí o sjednání Smlouvy mezi Českou republikou a Litevskou republikou o zamezení dvojího zdanění a zabránění daňovému úniku v oboru daní z příjmu a z majetku
 231. Sdělení Ministerstva zahraničních věcí o sjednání Dohody mezi vládou České republiky a vládou Litevské republiky o mezinárodní silniční dopravě
-

225

NÁLEZ

Ústavního soudu České republiky
Jménem České republiky

Ústavní soud České republiky rozhodl dne 13. září 1995 v plénu o návrhu podaném spolu s ústavní stížností JUDr. J. L., bytem L., U K. 8/444, zastoupeného JUDr. P. R., advokátem se sídlem v L., B. N. 1502/1, na zrušení ustanovení, jež jsou v § 3 odst. 1 písm. b) a v § 30 písm. b) zákona České národní rady č. 128/1990 Sb., o advokacii, vyjádřena slovy „na právnické fakultě“, za účasti Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky

takto:

Návrh se zamítá.

Odůvodnění

I.

Dne 10. září 1994 podal navrhovatel Ústavnímu soudu ústavní stížnost směřující proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 19. ledna 1994 sp. zn. 12 C 519/93, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 9. června 1994 sp. zn. 22 Co 223/94. Těmito rozsudky byla zamítnuta jeho žaloba proti České advokátní komoře se sídlem v Praze 1, Národní tř. 16, kterou se domáhal zapsání do seznamu advokátních koncipientů České advokátní komory v Praze. Rozsudky obou soudů zamítly jeho žalobu a uznaly právem názor České advokátní komory, že dle § 3 odst. 1 písm. b) a dle § 30 písm. b) zákona České národní rady č. 128/1990 Sb., o advokacii, lze zapsat do seznamu advokátů, resp. advokátních koncipientů pouze osoby, jež nezískaly vysokoškolské vzdělání jinde než na právnické fakultě vysoké školy se sídlem v České a Slovenské Federativní Republice (nyní v České republice, resp. v Slovenské republice).

Protože navrhovatel je absolventem Vysoké školy Sboru národní bezpečnosti, který též složil rigorózní zkoušku na právnické fakultě a má titul JUDr., má za to, že jde o diskriminaci, která má svůj základ ve výše uvedené formulaci § 3 a 30 zákona České národní rady č. 128/1990 Sb., požadující vysokoškolské vzdělání „na právnické fakultě“. Navrhovatel uplatnil názor, že citovaná ustanovení zákona vyjádřená slovy „na právnické fakultě“ jsou protiústavní, již v odvolacím řízení. Městský soud však tehdy nedospěl k závěru, že zákon, jehož má být použito, je v rozporu s ústavním zákonem, a proto nepoužil ustanovení čl. 95 odst. 2 Ústavy, aby věc předložil k rozhodnutí Ústavnímu soudu.

Proto spojil navrhovatel svou ústavní stížnost ve smyslu § 74 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, s návrhem na zrušení tohoto ustanovení pro rozpor s čl. 3 a 4 Ústavy a čl. 1, čl. 3 odst. 1 a 3 Listiny základních práv a svobod. Jde o ustanovení, která prohlašují Listinu základních práv a svobod za součást ústavního pořádku, stanoví, že základní práva a svobody jsou pod ochranou soudní moci, upravují princip rovnosti v právech a zakazují diskriminaci. Protiústavnost spatřuje navrhovatel zejména též v porušení principu rovnosti ve smyslu čl. 4 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, podle něhož zákonná omezení základních práv a svobod musí platit stejně pro všechny případy, které splňují stanovené podmínky. Uvádí případ osoby, která se stejným vzděláním jako on sám se mohla stát advokátem.

Svůj názor pak stěžovatel formuloval do návrhu na zrušení slov „na právnické fakultě“, a to jak v § 3, tak i v § 30 zákona České národní rady č. 128/1990 Sb.

II.

Vzhledem k tomu přerušil senát Ústavního soudu na základě § 78 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb. řízení o ústavní stížnosti a návrh na zrušení právního předpisu postoupil plénu k rozhodnutí podle čl. 87 odst. 1 písm. a) Ústavy.

Na výzvu soudce zpravodaje zaslal k návrhu předseda Poslanecké sněmovny PhDr. Milan Uhde vyjádření Parlamentu České republiky. V tomto sdělení se uvádí, že zákon České národní rady č. 128/1990 Sb. byl řádným způsobem schválen a vyhlášen a je také obsahově plně v souladu s Ústavou a Listinou základních práv a svobod. Ustanovení zákona o advokacii požadující vysokoškolské vzdělání na právnické fakultě pro zápis do seznamu

advokátních koncipientů je jednoznačné a je přiměřené, že do seznamu advokátních koncipientů lze zapsat pouze absolventy právnických fakult, nikoli jiných vysokých škol, i když svým zaměřením zčásti, jak tomu bylo u Vysoké školy Sboru národní bezpečnosti, poskytovaly vzdělání obdobné, jako na právnické fakultě. Předseda Poslanecké sněmovny přitom poukazuje též na stanovisko Nejvyššího soudu České republiky z 18. ledna 1995 (Plsň 1/95), které neshledalo v rozhodnutí obou soudů žádné pochybení.

III.

Ústavní soud poté, co zjistil, že požadavek vzdělání na právnické fakultě pro činnost v advokacii je v zákoně České národní rady č. 128/1990 Sb. jednoznačný a formálněprávně nenapadnutelný, zvážil, zda vzdělání na Fakultě Veřejné bezpečnosti Vysoké školy Sboru národní bezpečnosti je, či není také obsahově (tj. materiálněprávně) shodné se vzděláním na právnické fakultě a zda nejde o nerovné hodnocení rovného, neboť to by odporovalo myšlence materiálního právního státu.

Z hlediska stěžovatelem namítané paralely právnického vzdělání na právnických fakultách a na Vysoké škole Sboru národní bezpečnosti je třeba ozřejmit její genezi.

1. Již v průběhu 60. let sílily tendence ke zvýšení vzdělání pracovníků v rezortu Ministerstva vnitra. Požadavek vyšší kvalifikace byl sice zprvu realizován různými kurzy právnických fakult pro pracovníky tohoto rezortu, ve druhé polovině 60. let však již i v rámci dálkového studia na právnické fakultě, svým rozsahem a svými požadavky již blízkého nárokům na posluchače řádného studia.

2. Tento proces směřující k rovnohodnotnému právnickému vzdělání se však po ruské invazi v době tzv. „normalizace“ centrálně-byrokratického modelu řízení společnosti zřejmě rozcházel s nároky, které kladla mocenská centrála na kvalifikaci výkonných aparátů. Zákonné opatření Federálního shromáždění č. 107/1973 Sb., o zřízení Vysoké školy Sboru národní bezpečnosti, se stalo výrazem jiných, resp. dalších hodnotových a obsahových nároků na pracovníky v rezortu Ministerstva vnitra než těch, které mohly být realizovány řádným globálním a univerzálním právnickým studiem. Vysoká škola Sboru národní bezpečnosti se stala oproti právnickým fakultám jakousi rezortní vysokou školou.

3. Její zřízení nebylo přitom chápáno jako náhrada právnické fakulty, protože kromě absolventů Vysoké školy Sboru národní bezpečnosti a těch, kteří z těch či oněch důvodů v rezortu Ministerstva vnitra nepotřebovali vysokoškolské anebo dokonce vůbec žádné vzdělání, přicházeli do tohoto rezortu i nadále též absolventi právnických fakult. Absolvování právnické fakulty zůstalo potřebným předpokladem pro taková pracovní místa v rezortu, jež svou povahou vyžadovala spíše univerzální právnické vzdělání (např. v civilně-správním úseku).

4. Nově zřízená Vysoká škola Sboru národní bezpečnosti se naproti tomu stala prostředkem ke zvýšení kvalifikace nikoli univerzálně-právní, ale rezortně-specifické. Vychovávala pracovníky k úkolům vyplývajícím z poslání Ministerstva vnitra. Česká advokátní komora při zkoumání odborných předpokladů stěžovatele zjistila z jeho diplomu, že získal na Fakultě Veřejné bezpečnosti kvalifikaci v oboru právně-bezpečnostním. Z vysvědčení o státní závěrečné zkoušce pak vyplynulo, že tato zkouška byla zaměřena kromě obecné teorie státu a práva na marxismus-leninismus, trestní právo a na kriminalistiku a veřejnou pořádkovou činnost Veřejné bezpečnosti, nikoli však na další právní obory, z nichž musel vykonat zkoušky student právnické fakulty (zejména též obory občanského a hospodářského práva).

Vzhledem k tomu, že vyučované obory se kryly s výukou na právnických fakultách jen zčásti a že orientace a dimenze výuky, jakož i studijní požadavky byly vedeny cílovými představami, jež se také lišily od profilace univerzálních právníků, Ústavní soud nemůže než dospět k závěru, že navrhovatel jako absolvent Fakulty Veřejné bezpečnosti Vysoké školy Sboru národní bezpečnosti nejen formálně, ale ani materiálně-právně nevyhovuje nárokům stanoveným v § 3 odst. 1 písm. b) a v § 30 písm. b) zákona České národní rady č. 128/1990 Sb.

Ústavní soud se přitom opírá o obsahová zjištění vyjádřená ve stanovisku Nejvyššího soudu pod Plsň 1/95, v němž se uvádí zejména, že od vzniku Vysoké školy Sboru národní bezpečnosti až do jejího zrušení byly zřízeny na této škole různé fakulty: Fakulta Veřejné bezpečnosti, Fakulta Státní bezpečnosti, Fakulta ochrany státních hranic a Fakulta vyšetřování. Žádná z nich nebyla právnickou fakultou poskytující univerzální právní vzdělání ve všech oborech práva. Ze stanovených oborů na Vysoké škole Sboru národní bezpečnosti a z učebních plánů této školy je zřejmé, že sice poskytovala též určité vzdělání v některých odvětvích práva, ale její zaměření bylo odlišné od právnických fakult a odpovídalo specifickým požadavkům na výuku tehdejších příslušníků bývalého Sboru národní bezpečnosti.

5. Ani skutečnost, že navrhovatel později složil rigorózní zkoušku a získal titul doktora práv, nemůže nahradit právnické vzdělání na právnické fakultě, a to proto, že rigorózní zkouška se provádí pouze v určitém

vybraném oboru a nemá univerzálně-právní povahu. Mohlo by se namítnout, že ani na právnických fakultách nebylo předpokladem pro udělení titulu JUDr. složení dodatečné rigorózní zkoušky ze všech právních oborů, takže když např. v roce 1971 absolvoval student právnickou fakultu závěrečnou zkouškou směru justičního, nebyl např. zkoušen z práva hospodářského apod. Na rozdíl od absolventa Vysoké školy Sboru národní bezpečnosti však již předtím musel absolvovat právnické studium ve všech jeho oborech a vykonat všechny předepsané zkoušky, což lze chápat jako nezbytný předpoklad pro to, aby mohl vůbec přistoupit ke zkouškám doktorským. Právě tento předpoklad však u absolventů Vysoké školy Sboru národní bezpečnosti ve srovnatelné míře splněn není.

6. Ze všech uvedených důvodů Ústavní soud neshledal porušení čl. 3 a 4 Ústavy, jež stanoví, že Listina základních práv a svobod je součástí ústavního pořádku České republiky a že základní práva a svobody jsou pod ochranou soudní moci. Argument o diskriminaci nelze uznat, protože ani materiálněprávně nelze dovodit shodnost cílů, obsahu a metod výuky, jakož i požadavků kladených na studenty Vysoké školy Sboru národní bezpečnosti a na studenty právnických fakult. Na tom nic nemění ani jednotlivé případy, které návrhatel uvedl během jednání. Předmětem tohoto rozhodnutí Ústavního soudu je totiž obecné zjištění, zda slova „na právnické fakultě“ v zákoně o advokacii jsou, či nejsou v souladu s ústavními zákony.

Zákonodárce v § 43 zákona České národní rady č. 128/1990 Sb. stanovil, že advokáti, kteří ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona byli již členy krajských sdružení advokátů a Městského sdružení advokátů v Praze, se zapíší do seznamu advokátů bez žádosti. Ani tím však nebyl porušen princip rovnosti (čl. 1 a čl. 4 odst. 3 Listiny základních práv a svobod), neboť jde o opatření přípustné v zájmu právní jistoty a stability již existujících právních vztahů, což odpovídá principům právního státu.

Návrh na zrušení slov „na právnické fakultě“ v § 3 odst. 1 písm. b) a v § 30 písm. b) zákona České národní rady č. 128/1990 Sb. by kromě toho vytvořil stav, který by připouštěl jako předpoklad pro výkon advokacie pouze obecně „vysokoškolské vzdělání“, aniž by vůbec specifikoval právnickou povahu tohoto vzdělání.

Na základě uvedených úvah nemohl Ústavní soud, než dospět k závěru návrh na zrušení té části ustanovení § 3 odst. 1 písm. b) a § 30 písm. b) zákona České národní rady č. 128/1990 Sb., o advokacii, jež je vyjádřena slovy „na právnické fakultě“, zamítnout.

Předseda Ústavního soudu České republiky:
JUDr. Kessler v. r.

226**NAŘÍZENÍ VLÁDY**

ze dne 16. srpna 1995,

kterým se mění území některých okresů

Vláda nařizuje podle § 15 odst. 2 zákona č. 36/1960 Sb., o územním členění státu, ve znění zákona České národní rady č. 425/1990 Sb.:

§ 1

Území okresů Praha-východ a Benešov se mění tak, že z okresu Praha-východ do okresu Benešov přechází obec Pyšely.

§ 2

Území okresů Praha-západ a Benešov se mění tak, že z okresu Praha-západ do okresu Benešov přecházejí obce Lešany, Krňany, Rabyně a Vysoký Újezd.

§ 3

Území okresů Nymburk a Kolín se mění tak, že z okresu Nymburk do okresu Kolín přecházejí obce Pečky, Poříčany, Ratenice a Vrbová Lhota.

§ 4

Území okresů Břeclav a Brno-venkov se mění tak, že z okresu Břeclav do okresu Brno-venkov přechází obec Nosislav.

§ 5

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1996.

Předseda vlády:

Doc. Ing. **Klaus** CSc. v. r.

Ministr vnitra:

Ruml v. r.

227

NAŘÍZENÍ VLÁDY

ze dne 13. září 1995,

kterým se stanoví pro účely důchodového pojištění výše všeobecných vyměřovacích základů za období před rokem 1995 a výše přepočítacího koeficientu pro úpravu všeobecného vyměřovacího základu za rok 1994

Vláda nařizuje podle § 107 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon“):

§ 1

(1) Výše všeobecného vyměřovacího základu podle § 17 odst. 1 a 2 zákona činí za rok 1947 a za kalendářní roky předcházející tomuto roku 780 Kč.

(2) Výše všeobecného vyměřovacího základu podle § 17 odst. 1 a 2 zákona činí

za rok	Kč
1948	834
1949	888
1950	968
1951	1027
1952	1068
1953	1097
1954	1162
1955	1192
1956	1222
1957	1237
1958	1255
1959	1276
1960	1303
1961	1344
1962	1356
1963	1360
1964	1411
1965	1453
1966	1494
1967	1582
1968	1717
1969	1852
1970	1915
1971	1997

za rok	Kč
1972	2090
1973	2164
1974	2237
1975	2313
1976	2382
1977	2462
1978	2537
1979	2597
1980	2656
1981	2699
1982	2765
1983	2822
1984	2875
1985	2920
1986	2964
1987	3026
1988	3095
1989	3170
1990	3286
1991	3792
1992	4644
1993	5817
1994	6896.

§ 2

Výše přepočítacího koeficientu pro úpravu všeobecného vyměřovacího základu podle § 17 odst. 1 a 4 zákona činí za rok 1994 1,1914.

§ 3

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1996.

Předseda vlády:

Doc. Ing. Klaus CSc. v. r.

Ministr práce a sociálních věcí:

Ing. Vodička v. r.

228**VYHLÁŠKA****Ministerstva vnitra**

ze dne 28. září 1995,

kteřou se stanoví peněžní částka nezbytná k hrazení nákladů na pobyt cizince na území České republiky a na jeho vycestování

Ministerstvo vnitra stanoví podle § 34a zákona č. 123/1992 Sb., o pobytu cizinců na území České a Slovenské Federativní Republiky, ve znění zákona č. 190/1994 Sb.:

§ 1

(1) Peněžní částka, kterou předkládá cizinec na požádání kontrolního orgánu,¹⁾ činí pro cizince staršího osmnácti let věku

- a) nejméně 500 Kč na den jeho pobytu na území České republiky, jestliže tento pobyt nemá vcelku přesáhnout dobu deseti dnů,
- b) nejméně 7000 Kč, jestliže má jeho pobyt na území České republiky vcelku přesáhnout dobu deseti dnů.

(2) Cizinec mladší osmnácti let věku předkládá peněžní částky podle odstavce 1 v poloviční výši.

§ 2

Peněžní částky uvedené v § 1 mohou být cizincem předloženy v české měně nebo v cizí volně směnitelné měně.

§ 3

Zrušuje se vyhláška Ministerstva vnitra č. 121/1995 Sb., kterou se stanoví peněžní částka nezbytná k hrazení nákladů na pobyt cizince na území České republiky a na jeho vycestování, ve znění vyhlášky č. 199/1995 Sb.

§ 4

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

Ministr:
Ruml v. r.

¹⁾ § 2 odst. 3 písm. a) zákona č. 123/1992 Sb., o pobytu cizinců na území České a Slovenské Federativní Republiky, ve znění zákona č. 190/1994 Sb.

229

SDĚLENÍ

Ministerstva zahraničních věcí

Ministerstvo zahraničních věcí sděluje, že dne 12. února 1994 byla v Bangkoku podepsána Smlouva mezi vládou České republiky a královskou vládou Thajského království o zamezení dvojího zdanění a zabránění daňovému úniku v oboru daní z příjmu.

Se Smlouvou vyslovil souhlas Parlament České republiky a prezident republiky ji ratifikoval. Ratifikační listiny byly vyměněny v Praze dne 14. srpna 1995.

Smlouva na základě svého článku 28 odst. 2 vstoupila v platnost dnem 14. srpna 1995.

České znění Smlouvy se vyhláší současně.

SMLOUVA

mezi

vládou České republiky

a

královskou vládou Thajského království

o zamezení dvojího zdanění a zabránění daňovému úniku

v oboru daní z příjmu

Vláda České republiky a královská vláda Thajského království,

přejíce si uzavřít smlouvu o zamezení dvojího zdanění a zabránění daňovému úniku v oboru daní z příjmu,

se dohodly takto:

Článek 1

Osoby, na které se Smlouva vztahuje

Tato smlouva se vztahuje na osoby, které mají bydliště či sídlo v jednom nebo obou smluvních státech (rezidenti).

Článek 2

Daně, na které se Smlouva vztahuje

1. Tato smlouva se uplatňuje na daně z příjmu, ukládané jménem smluvního státu nebo jeho nižších správních útvarů nebo místních orgánů, ať je způsob vybírání jakýkoli.

2. Za daně z příjmu se považují všechny daně vybírané z celkového příjmu nebo z části příjmu včetně daní ze zisku ze zcizení movitého nebo nemovitého majetku, daní z objemu platů a mezd placených podnikem a rovněž daní z přírůstku majetku.

3. Současné daně, na které se Smlouva vztahuje, jsou:

a) v případě České republiky:

- daň z příjmů fyzických osob; a
- daň z příjmů právnických osob;

(dále nazývané „česká daň“);

b) v případě Thajska:

- daň z příjmu; a
- daň z příjmu z pohonných hmot;

(dále nazývané „thajská daň“).

4. Tato smlouva se bude rovněž vztahovat na daně stejného nebo podobného druhu, které budou ukládané po podpisu této smlouvy vedle nebo místo současných daní. Příslušné úřady smluvních států si vzájemně sdělí podstatné změny, které budou provedeny v jejich příslušných daňových zákonech.

Článek 3

Všeobecné definice

1. Pro účely této smlouvy, pokud souvislost nevyžaduje odlišný výklad:

- a) výraz „Česká republika“ znamená území České republiky, které podle českých zákonů a v souladu s mezinárodním právem spadá pod zákonodárství České republiky;
- b) výraz „Thajsko“ znamená Thajské království a zahrnuje jakoukoliv oblast sousedící s výsošními vodami Thajského království, která podle thajských zákonů a v souladu s mezinárodním právem spadá pod zákonodárství Thajského království;

- c) výrazy „jeden smluvní stát“ a „druhý smluvní stát“ označují podle případu Thajsko nebo Českou republiku;
- d) výraz „osoba“ zahrnuje fyzickou osobu, společnost a všechna jiná sdružení osob a rovněž jakýkoli subjekt považovaný za daňový subjekt podle platného daňového zákona každého smluvního státu;
- e) výraz „společnost“ označuje právnickou osobu nebo nositele práv, považovaného pro účely zdanění za právnickou osobu;
- f) výrazy „podnik jednoho smluvního státu“ a „podnik druhého smluvního státu“ označují podle situace podnik provozovaný rezidentem jednoho smluvního státu nebo podnik provozovaný rezidentem druhého smluvního státu;
- g) výraz „daň“ označuje podle případu českou daň nebo thajskou daň;
- h) výraz „státní příslušník“ označuje:
- (i) každou fyzickou osobu, která je státním občanem některého smluvního státu;
 - (ii) každou právnickou osobu, osobní společnost, sdružení nebo jakýkoli subjekt zřízený podle práva platného v některém smluvním státě;
- i) výraz „mezinárodní doprava“ označuje jakoukoli dopravu uskutečňovanou lodí nebo letadlem, která je provozována podnikem smluvního státu, pokud taková doprava není uskutečňována jen mezi místy v druhém smluvním státě; a
- j) výraz „příslušný úřad“ označuje v případě České republiky ministra financí nebo jeho zmocněného zástupce a v případě Thajska ministra financí nebo jeho zmocněného zástupce.

2. Každý výraz, který není jinak definován, bude mít pro aplikaci této smlouvy smluvním státem význam, jenž mu náleží podle práva tohoto státu, které upravuje daně, na něž se vztahuje tato smlouva, pokud souvislost nevyžaduje odlišný výklad.

Článek 4 Rezident

1. Pro účely této smlouvy výraz „rezident jednoho smluvního státu“ znamená každou osobu, která je podle práva tohoto státu podrobena v tomto státě zdanění z důvodu svého bydliště, stálého pobytu, místa registrace, místa vedení nebo jakéhokoliv jiného podobného kritéria. Tento výraz však nezahrnuje osobu, která je v tomto státě podrobena zdanění pouze z důvodu příjmů ze zdrojů v tomto státě.

2. Jestliže fyzická osoba je podle ustanovení odstavce 1 rezidentem v obou smluvních státech, bude její postavení určeno následujícím způsobem:

- a) předpokládá se, že tato osoba je rezidentem v tom státě, ve kterém má stálý byt; jestliže má stálý byt v obou státech, předpokládá se, že je rezidentem

v tom státě, ke kterému má užší osobní a hospodářské vztahy (středisko životních zájmů);

- b) jestliže nemůže být určeno, ve kterém státě má tato osoba středisko svých životních zájmů, nebo jestliže nemá stálý byt v žádném státě, předpokládá se, že je rezidentem v tom státě, ve kterém se obvykle zdržuje;
- c) jestliže se tato osoba obvykle zdržuje v obou státech nebo v žádném z nich, předpokládá se, že je rezidentem v tom státě, jehož je státním příslušníkem;
- d) jestliže je tato osoba státním příslušníkem obou států nebo žádného z nich, upraví příslušné úřady smluvních států tuto otázku vzájemnou dohodou.

3. Jestliže osoba jiná než osoba fyzická je podle ustanovení odstavce 1 rezidentem v obou smluvních státech, upraví příslušné úřady smluvních států tuto otázku vzájemnou dohodou.

Článek 5 Stálá provozovna

1. Pro účely této smlouvy výraz „stálá provozovna“ označuje trvalé zařízení pro podnikání, ve kterém podnik vykonává zcela nebo zčásti svoji činnost.

2. Výraz „stálá provozovna“ zahrnuje obzvláště:

- a) místo vedení;
- b) závod;
- c) kancelář;
- d) továrnu;
- e) dílnu;
- f) důl, naleziště nafty nebo plynu, lom nebo jiné místo, kde se těží přírodní zdroje;
- g) farmu nebo plantáž;
- h) sklad patřící osobě poskytující skladovací zařízení pro jiné;
- i) staveniště nebo stavbu, montážní nebo instalační projekt nebo dohlížecí činnosti s tím spojené, trvalí takové staveniště, projekt nebo činnosti po jedno nebo více období přesahující v úhrnu šest měsíců;
- j) poskytování služeb, včetně konzultačních, rezidentem jednoho smluvního státu prostřednictvím zaměstnanců nebo jiných pracovníků, pokud činnosti takového charakteru trvají na území druhého smluvního státu po jedno nebo více období přesahující v úhrnu šest měsíců v jakémkoli dvanáctiměsíčním období.

3. Bez ohledu na předcházející ustanovení tohoto článku se předpokládá, že výraz „stálá provozovna“ nezahrnuje:

- a) zařízení, které se využívá pouze k uskladnění nebo vystavení zboží patřícího podniku;

- b) zásobu zboží patřícího podniku, která se udržuje pouze za účelem uskladnění nebo vystavení;
- c) zásobu zboží patřícího podniku, která se udržuje pouze za účelem zpracování jiným podnikem;
- d) trvalé zařízení pro podnikání, které se udržuje pouze za účelem nákupu zboží nebo shromažďování informací pro podnik;
- e) trvalé zařízení pro podnikání, které se udržuje pro podnik pouze za účelem reklamy, poskytování informací, vědeckého výzkumu nebo podobných činností, které mají pro podnik přípravný nebo pomocný charakter;
- f) trvalé zařízení pro podnikání, které se udržuje pouze k výkonu jakéhokoliv spojení činností uvedených v písmenech a) – e), pokud celková činnost trvalého zařízení pro podnikání, vyplývající z tohoto spojení, má přípravný nebo pomocný charakter.

4. Jestliže, bez ohledu na ustanovení odstavců 1 a 2, osoba – jiná než nezávislý zástupce, na kterého se vztahuje odstavec 6 – jedná ve smluvním státě na účet podniku druhého smluvního státu, má se za to, že podnik má stálou provozovnu v prvně zmíněném smluvním státě, pokud tato osoba:

- a) má k dispozici a obvykle používá v prvně zmíněném státě plnou moc, která jí dovoluje uzavírat smlouvy jménem podniku, pokud činnosti této osoby nejsou omezeny na nákup zboží pro podnik;
- b) nemá takovou plnou moc, avšak obvykle udržuje v prvně zmíněném státě zásobu zboží patřící podniku, ze které pravidelně realizuje objednávky nebo provádí dodávky jménem podniku; nebo
- c) nemá takovou plnou moc, avšak obvykle zajišťuje objednávky v prvně zmíněném státě výhradně nebo téměř výhradně pro podnik nebo pro podnik a jiné podniky, které jsou tímto podnikem kontrolovány nebo v něm mají rozhodující podíl.

5. Nemá se za to, že podnik jednoho smluvního státu má stálou provozovnu ve druhém smluvním státě jenom proto, že v tomto druhém státě vykonává svoji činnost prostřednictvím makléře, generálního komisionáře nebo jiného nezávislého zástupce, pokud tyto osoby jednají v rámci své řádné činnosti. Avšak pokud je činnost takového zástupce provozována výhradně nebo téměř výhradně jménem tohoto podniku nebo jménem tohoto podniku a jiných podniků, které jsou tímto podnikem kontrolovány nebo v něm mají rozhodující podíl, nemá se za to, že jde o nezávislého zástupce ve smyslu tohoto odstavce.

6. Skutečnost, že společnost, která je rezidentem v jednom smluvním státě, ovládá společnost nebo je ovládána společností, která je rezidentem v druhém smluvním státě nebo která vykonává svoji činnost v tomto druhém státě (ať prostřednictvím stálé provo-

zovny nebo jinak), neučiní sama o sobě z kterékoli této společnosti stálou provozovnu druhé společnosti.

Článek 6

Příjmy z nemovitého majetku

1. Příjmy, které pobírá rezident jednoho smluvního státu z nemovitého majetku (včetně příjmů ze zemědělství a lesnictví) umístěného ve druhém smluvním státě, mohou být zdaněny v tomto druhém státě.

2. Výraz „nemovitý majetek“ má takový význam, jaký má podle zákonů smluvního státu, v němž je dotyčný majetek umístěn. Výraz zahrnuje v každém případě příslušenství nemovitého majetku, živý a mrtvý inventář užívaný v zemědělství a lesnictví, práva, pro která platí ustanovení občanského práva vztahující se na nemovitosti, právo požívání nemovitého majetku a práva na proměnlivé nebo pevné platby za těžení nebo za přivolení k těžení nerostných ložisek, pramenů a jiných přírodních zdrojů; lodě, čluny a letadla se nepovažují za nemovitý majetek.

3. Ustanovení odstavce 1 platí pro příjmy z přímého užívání, nájmu nebo každého jiného způsobu užívání nemovitého majetku.

4. Ustanovení odstavců 1 a 3 platí rovněž pro příjmy z nemovitého majetku podniku a pro příjmy z nemovitého majetku užívaného k výkonu nezávislého povolání.

Článek 7

Zisky podniků

1. Příjmy nebo zisky podniku jednoho smluvního státu podléhají zdanění jen v tomto státě, pokud podnik nevykonává svoji činnost v druhém smluvním státě prostřednictvím stálé provozovny, která je tam umístěna. Jestliže podnik vykonává svoji činnost tímto způsobem, mohou být příjmy nebo zisky podniku zdaněny v tomto druhém státě, avšak pouze v takovém rozsahu, v jakém je lze přičítat této stálé provozovně.

2. Jestliže podnik jednoho smluvního státu vykonává svoji činnost v druhém smluvním státě prostřednictvím stálé provozovny, která je tam umístěna, přisuzují se s výhradou ustanovení odstavce 3 v každém smluvním státě této stálé provozovně příjmy nebo zisky, které by byla mohla docílit, kdyby byla jako samostatný podnik vykonávala stejné nebo obdobné činnosti za stejných nebo obdobných podmínek a byla zcela nezávislá ve styku s podnikem, jehož je stálou provozovnou.

3. Při výpočtu zisků stálé provozovny se povoluje odečíst náklady podniku, vynaložené na cíle sledované touto stálou provozovnou včetně výloh vedení a všeobecných správních výloh takto vynaložených, ať vznikly ve státě, v němž je tato stálá provozovna umístěna či jinde. Nepovolí se však odečíst částky, které

byly zaplacený (jinak než jako náhrada skutečných výloh) stálou provozovnou vedení podniku nebo některé jeho jiné kanceláři ve formě licenčních poplatků, náhrad nebo jiných podobných platů za využívání patentů nebo jiných práv, nebo ve formě provize za zvláštní poskytnuté služby, za správu a řízení, nebo, pokud nejde o bankovní podnik, ve formě úroků z peněz zapůjčených stálé provozovně. Podobně při stanovení zisků stálé provozovny se nepřihlídně k částkám, jimiž stálá provozovna zatíží (jinak než za skutečné výlohy) vedení podniku nebo některou jeho jinou kancelář ve formě licenčních poplatků, náhrad nebo jiných podobných platů za využívání patentů nebo jiných práv, nebo ve formě provize za zvláštní poskytnuté služby, za správu a řízení, nebo, pokud nejde o bankovní podnik, ve formě úroků z peněz zapůjčených vedení podniku nebo některé jeho jiné kanceláři.

4. Jestliže je v některém smluvním státě obvyklé stanovit zisky, které mají být přičteny stálé provozovně, na základě jisté procentní provize z hrubého příjmu podniku nebo stálé provozovny nebo rozdělení celkových zisků podniku jeho různým částem, nevylučuje ustanovení odstavce 2, aby tento smluvní stát stanovil zisky, jež mají být zdaněny, tímto obvyklým rozdělením; použitý způsob rozdělení zisků musí být však takový, aby výsledek byl v souladu se zásadami stanovenými v tomto článku.

5. Stálé provozovně se nepřičtou žádné příjmy nebo zisky na základě skutečnosti, že pouze nakupovala zboží pro podnik.

6. Příjmy nebo zisky, které se mají přičíst stálé provozovně, se pro účely předchozích odstavců stanoví každý rok stejným způsobem, pokud neexistují dostatečné důvody pro jiný postup.

7. Jestliže příjmy nebo zisky zahrnují části příjmů, o nichž se pojednává odděleně v jiných člancích této smlouvy, nebudou ustanovení oněch článků dotčena ustanoveními tohoto článku.

Článek 8

Lodní a letecká doprava

1. Příjmy nebo zisky podniku jednoho smluvního státu z provozování letadel v mezinárodní dopravě podléhají zdanění jen v tomto smluvním státě.

2. Příjmy nebo zisky podniku jednoho smluvního státu z provozování lodí v mezinárodní dopravě mohou být zdaněny ve druhém smluvním státě, avšak daň uložená v tomto druhém státě bude snížena na částku odpovídající 50 % této daně.

3. Ustanovení odstavců 1 a 2 platí také pro příjmy nebo zisky z účasti na poolu, společném provozu nebo mezinárodní provozní organizaci.

Článek 9 Sdružené podniky

Jestliže

- a) se podnik jednoho smluvního státu podílí přímo nebo nepřímo na řízení, kontrole nebo jmění podniku druhého smluvního státu, nebo
- b) tytéž osoby se přímo nebo nepřímo podílejí na řízení, kontrole nebo jmění podniku jednoho smluvního státu i podniku druhého smluvního státu

a jestliže v těchto případech jsou oba podniky ve svých obchodních nebo finančních vztazích vázány podmínkami, které dohodly nebo jim byly uloženy a které se liší od podmínek, které by byly sjednány mezi podniky nezávislými, mohou jakékoliv příjmy nebo zisky, které by, nebýt těchto podmínek, byly docíleny jedním z podniků, ale vzhledem k těmto podmínkám docíleny nebyly, být zahrnuty do příjmů nebo zisků tohoto podniku a následně zdaněny.

Článek 10 Dividendy

1. Dividendy vyplácené společností, která je rezidentem v jednom smluvním státě, rezidentu druhého smluvního státu mohou být zdaněny v tomto druhém smluvním státě.

2. Tyto dividendy však mohou být rovněž zdaněny ve smluvním státě, v němž je společnost, která je vyplácí, rezidentem, a to podle právních předpisů tohoto státu, avšak jestliže příjemce je skutečným vlastníkem dividend, daň takto stanovená nepřesáhne 10 % hrubé částky dividend.

Příslušné úřady smluvních států upraví vzájemnou dohodou způsob aplikace tohoto omezení.

Tento odstavec se nedotýká zdanění zisků společnosti, ze kterých jsou dividendy vypláceny.

3. Výraz „dividendy“, použitý v tomto článku, označuje příjmy z akcií nebo jiných práv, s výjimkou pohledávek, s podílem na zisku, jakož i příjmy z jiných práv na společnosti, které jsou podrobeny stejnému zdanění jako příjmy z akcií podle zákonů státu, v němž je společnost, která rozdělí zisk, rezidentem.

4. Ustanovení odstavců 1 a 2 se nepoužijí, jestliže skutečný vlastník dividend, který je rezidentem v jednom smluvním státě, vykonává v druhém smluvním státě, v němž je rezidentem společnost vyplácející dividendy, průmyslovou nebo obchodní činnost prostřednictvím stálé provozovny, která je tam umístěna, nebo vykonává v tomto druhém státě nezávislé povolání prostřednictvím stálé základny tam umístěné, a jestliže účast, pro kterou se dividendy vyplácejí, se skutečně váže k této stálé provozovně nebo k této stálé základně. V takovém případě se použijí ustanovení článku 7 nebo článku 14 podle toho, o jaký případ jde.

5. Jestliže společnost, která je rezidentem v jednom smluvním státě, dosahuje zisky nebo příjmy z druhého smluvního státu, nemůže tento druhý stát zdanit dividendy vyplácené společností, ledaže tyto dividendy jsou vypláceny rezidentu tohoto druhého státu nebo že účast, pro kterou se dividendy vyplácejí, skutečně patří ke stále provozovně nebo stále základně, která je umístěna v tomto druhém státě, ani podrobit nerozdělené zisky společnosti dani z nerozdělených zisků, i když vyplácené dividendy nebo nerozdělené zisky pozůstávají zcela nebo zčásti ze zisků nebo z příjmů docílených v tomto druhém státě. Nic v tomto odstavci nebrání smluvnímu státu uložit daň podle práva tohoto státu na převod zisků provedený stálou provozovnou tam umístěnou.

Článek 11 Úroky

1. Úroky mající zdroj v jednom smluvním státě, které pobírá rezident druhého smluvního státu, mohou být zdaněny v tomto druhém státě.

2. Tyto úroky však mohou být rovněž zdaněny ve smluvním státě, ve kterém je jejich zdroj, v souladu s právními předpisy tohoto státu, avšak je-li příjemce úroků jejich skutečným vlastníkem a je-li společností, která je rezidentem v tomto druhém smluvním státě, daň takto vyměřená nepřesáhne 10 % hrubé částky úroků, pokud jsou přijímány jakoukoli finanční institucí (včetně pojišťovací společnosti).

Príslušné úřady smluvních států stanoví vzájemnou dohodou způsob aplikace tohoto omezení.

3. Bez ohledu na ustanovení odstavce 2, úroky, které mají zdroj v jednom smluvním státě a placené vládě druhého smluvního státu, budou osvobozeny od daně v prvně zmíněném státě.

Pro účely tohoto odstavce výraz „vláda“

- a) v případě Thajska znamená královskou vládu Thajského království a zahrnuje:
 - (i) Bank of Thailand;
 - (ii) Export-Import Bank of Thailand;
 - (iii) místní úřady; a
 - (iv) takové instituce, jejichž kapitál je plně vlastněn královskou vládou Thajského království nebo jakýmkoli místním úřadem, jak může být čas od času odsouhlaseno příslušnými úřady obou smluvních států;
- b) v případě České republiky znamená vládu České republiky a zahrnuje:
 - (i) Českou národní banku;
 - (ii) Konsolidační banku;
 - (iii) místní úřady; a
 - (iv) takové instituce, jejichž kapitál je plně vlastněn vládou České republiky nebo jakýmkoli místním úřadem, jak může být čas od času odsouhlaseno příslušnými úřady smluvních států.

4. Výraz „úroky“, použitý v tomto článku, označuje příjmy z pohledávek jakéhokoliv druhu zajištěných i nezajištěných zástavním právem na nemovitosti nebo majících nebo nemajících právo účasti na zisku dlužníka a zvláště příjmy z vládních cenných papírů a příjmy z obligací nebo dluhopisů včetně prémie a odměn spojených s těmito cennými papíry, obligacemi nebo dluhopisy a rovněž příjmy, které daňové zákony smluvního státu, ve kterém mají tyto příjmy zdroj, považují za podobné příjmům z půjček. Penále za pozdní platbu se rovněž považují za úroky pro účely tohoto článku.

5. Ustanovení odstavců 1 a 2 se nepoužijí, jestliže skutečný vlastník úroků, který je rezidentem v jednom smluvním státě, vykonává v druhém smluvním státě, ve kterém mají úroky zdroj, průmyslovou nebo obchodní činnost prostřednictvím stále provozovny, která je tam umístěna, nebo nezávislé povolání prostřednictvím stále základny tam umístěné a jestliže pohledávka, ze které jsou úroky placeny, se skutečně váže k této stále provozovně nebo k této stále základně. V takovém případě se použijí ustanovení článku 7 nebo článku 14 podle toho, o jaký případ jde.

6. Předpokládá se, že úroky mají zdroj v jednom smluvním státě, jestliže plátcem je tento stát sám, jeho nižší správní útvar, místní úřad nebo rezident tohoto státu. Pokud však osoba platící úroky, ať je rezidentem smluvního státu nebo ne, má ve smluvním státě stálou provozovnu nebo stálou základnu, v jejíž souvislosti došlo k zadlužení, z něhož je placen úrok, a tyto úroky jdou k tíži takové stále provozovny nebo stále základny, pak za zdroj takových úroků bude považován stát, v němž je stálá provozovna nebo stálá základna umístěna.

7. Jestliže částka úroků, které se vztahují k pohledávce, z níž jsou placeny, přesahuje v důsledku zvláštních vztahů existujících mezi plátcem a skutečným vlastníkem úroků nebo které jeden i druhý udržují s třetí osobou, částku, kterou by byl smluvil plátcem se skutečným vlastníkem, kdyby nebylo takových vztahů, použijí se ustanovení tohoto článku jen na tuto posledně zmíněnou částku. Částka platů, která ji přesahuje, bude v tomto případě zdaněna podle právních předpisů každého smluvního státu s přihlédnutím k ostatním ustanovením této smlouvy.

Článek 12 Licenční poplatky

1. Licenční poplatky mající zdroj v jednom smluvním státě, vyplácené rezidentu druhého smluvního státu mohou být zdaněny v tomto druhém státě.

2. Takové licenční poplatky však mohou být také zdaněny ve smluvním státě, ve kterém je jejich zdroj, a v souladu s právními předpisy tohoto státu, avšak je-li příjemce skutečným vlastníkem licenčních poplatků, částka daně takto stanovená nepřesáhne:

- a) 5 % hrubé částky licenčních poplatků, pokud jsou placeny za zcizení nebo užití nebo poskytnutí práva na užití autorských práv k dílům literárním, uměleckým nebo vědeckým kromě kinematografických filmů, filmů nebo nahrávek uživa- ných pro rádiové nebo televizní vysílání;
- b) 10 % hrubé částky licenčních poplatků, pokud jsou placeny za zcizení patentů, ochranných zná- mek, vzorů nebo modelů, plánů, tajných vzorců nebo postupů;
- c) 15 % hrubé částky licenčních poplatků v ostatních případech.

Příslušné úřady smluvních států upraví vzájemnou do- hodou způsob aplikace těchto omezení.

3. Výraz „licenční poplatky“ použitý v tomto článku označuje platby jakéhokoliv druhu obdržené jako náhrada za zcizení nebo za užití nebo za poskytnutí práva na užití autorského práva k dílu literárnímu, uměleckému nebo vědeckému včetně kinematografic- kých filmů a filmů nebo nahrávek pro televizní nebo rozhlasové vysílání, jakéhokoliv patentu, ochranné známky, návrhu nebo modelu, počítačového pro- gramu, plánu, tajného vzorce nebo výrobního postupu nebo jakéhokoliv průmyslového, obchodního nebo vě- deckého zařízení, nebo za informace, které se vztahují na zkušenosti nabyté v oblasti průmyslové, obchodní nebo vědecké.

4. Ustanovení odstavců 1 a 2 se nepoužijí, jestliže skutečný vlastník licenčních poplatků, který je reziden- tem v jednom smluvním státě, vykonává v druhém smluvním státě, ve kterém mají licenční poplatky zdroj, průmyslovou nebo obchodní činnost prostřed- nictvím stále provozovny, která je tam umístěna, nebo vykonává nezávislé povolání prostřednictvím stále zá- kladny tam umístěné a jestliže právo nebo majetek, které dávají vznik licenčním poplatkům, se skutečně vážou k této stále provozovně nebo stále základně. V těchto případech se použijí ustanovení článku 7 nebo článku 14 podle toho, o jaký případ jde.

5. Předpokládá se, že licenční poplatky mají zdroj ve smluvním státě, jestliže plátcem je tento stát sám, jeho správní útvar, místní úřad nebo rezident tohoto státu. Jestliže však plátce licenčních poplatků, ať je nebo není rezidentem v některém smluvním státě, má ve smluvním státě stálou provozovnu nebo stálou zá- kladnu, ve spojení s níž vznikla povinnost platit li- cenční poplatky, které jdou k tíži stále provozovně nebo stále základně, předpokládá se, že tyto licenční poplatky mají zdroj v tom smluvním státě, ve kterém je stálá provozovna nebo stálá základna umístěna.

6. Jestliže částka licenčních poplatků, které se vztahují na užití, právo nebo informaci, za které jsou placeny, přesahuje v důsledku zvláštních vztahů existu- jících mezi plátcem a skutečným vlastníkem, nebo které jeden i druhý udržuje s třetí osobou, částku, kterou by byl smluvil plátce se skutečným vlastníkem, kdyby

nebylo takových vztahů, použijí se ustanovení tohoto článku jen na tuto posledně zmíněnou částku. Částka platů, která ji přesahuje, bude v tomto případě zdaněna podle právních předpisů každého smluvního státu s přihlédnutím k ostatním ustanovením této smlouvy.

Článek 13

Zisky ze zcizení majetku

1. Zisky, které plynou rezidentu jednoho smluv- ního státu ze zcizení nemovitého majetku uvedeného v článku 6, který je umístěn ve druhém smluvním státě, mohou být zdaněny v tomto druhém státě.

2. Zisky ze zcizení movitého majetku, který je částí provozního majetku stále provozovny, jež má podnik jednoho smluvního státu v druhém smluvním státě, nebo movitého majetku, který patří ke stále zá- kladně, kterou rezident jednoho smluvního státu má v druhém smluvním státě k výkonu nezávislého povolání, včetně takových zisků docílených ze zcizení tak-ové stále provozovny (samotné nebo spolu s celým podnikem) nebo takové stále základny, mohou být zdaněny v tomto druhém státě.

3. Zisky, které plynou podniku jednoho smluv- ního státu ze zcizení lodí nebo letadel provozovaných v mezinárodní dopravě nebo movitého majetku, který slouží provozu těchto lodí nebo letadel, podléhají zda- nění jen v tomto státě.

4. Zisky ze zcizení jakéhokoliv majetku nebo ma- jetkových hodnot jiných než uvedených v odstavcích 1, 2 a 3 tohoto článku a v odstavci 3 článku 12 podléhají zdanění jen ve smluvním státě, v němž je zcizitel rezid- dentem. Nic v tomto odstavci nebrání smluvním stá- tům ve zdanění zisků nebo příjmů z prodeje nebo převodu podílů nebo jiných cenných papírů.

Článek 14

Nezávislá povolání

1. Pokud rezident jednoho smluvního státu po- bírá příjmy ze svobodného povolání nebo jiných ne- závislých činností podobného charakteru z druhého smluvního státu, podléhá zdanění v tomto druhém státě, ale pouze v rozsahu, v jakém lze přičítat tyto příjmy službám poskytovaným v tomto státě. Při sta- novení příjmu přísuditelného těmto službám se povolí odečíst náklady vynaložené na poskytování těchto slu- žeb včetně přiměřených správních výloh a výloh ve- dení takto vynaložených, ať vznikly ve státě, ve kterém jsou služby poskytovány, či jinde.

2. Výraz „svobodné povolání“ zahrnuje obzvláště nezávislé činnosti vědecké, literární, umělecké, vcho- vatelské nebo učitelské, jakož i samostatné činnosti lékařů, právníků, inženýrů, architektů, dentistů a účet- ních znalců.

Článek 15

Zaměstnání

1. Platy, mzdy a jiné podobné odměny, které rezident jednoho smluvního státu pobírá z důvodu zaměstnání, podléhají s výhradou ustanovení článků 16, 18 a 19 zdanění jen v tomto státě, pokud zaměstnání není vykonáváno v druhém smluvním státě. Je-li tam zaměstnání vykonáváno, mohou být odměny přijaté za ně zdaněny v tomto druhém státě.

2. Odměny, které rezident jednoho smluvního státu pobírá z důvodu zaměstnání vykonávaného v druhém smluvním státě, podléhají bez ohledu na ustanovení odstavce 1 zdanění jen v prvně zmíněném státě, jestliže:

- a) příjemce se zdržuje v druhém státě po jedno nebo více období, která nepřesáhnou v úhrnu 183 dny v jakémkoli dvanáctiměsíčním období; a
- b) odměny jsou vypláceny zaměstnavatelem nebo za zaměstnavatele, který není rezidentem v druhém státě; a
- c) odměny nejdou k tíži stále provozovně nebo stále základně, které má zaměstnavatel v druhém státě.

3. Nehledě na předchozí ustanovení tohoto článku, odměny pobírané z důvodu zaměstnání vykonávaného na palubě lodi nebo letadla provozovaného v mezinárodní dopravě podnikem jednoho smluvního státu, podléhají zdanění pouze v tomto smluvním státě.

Článek 16

Tantiémy

Tantiémy a jiné podobné platby, jež rezident jednoho smluvního státu pobírá jako člen správní rady společnosti, která je rezidentem v druhém smluvním státě, mohou být zdaněny v tomto druhém státě.

Článek 17

Umělci a sportovci

1. Příjmy, které pobírá rezident smluvního státu jako na veřejnosti vystupující umělec, jako divadelník, filmový, rozhlasový nebo televizní umělec nebo hudebník nebo jako sportovec z takovýchto osobně vykonávaných činností ve druhém smluvním státě, mohou být bez ohledu na ustanovení článků 14 a 15 zdaněny v tomto druhém státě.

2. Jestliže příjmy z činností osobně vykonávaných umělcem nebo sportovcem neplynou tomuto umělci nebo sportovci samému, nýbrž jiné osobě, mohou být tyto příjmy bez ohledu na ustanovení článků 7, 14 a 15 zdaněny ve smluvním státě, ve kterém umělec nebo sportovec vykonává svoji činnost.

3. Ustanovení odstavců 1 a 2 tohoto článku se neuplatní na odměny nebo zisky, platy, mzdy a jiné podobné odměny pobírané z aktivit provozovaných

ve smluvním státě umělcem nebo sportovcem, pokud návštěva v tomto smluvním státě je z podstatné části hrazena z veřejných fondů druhého smluvního státu včetně jeho místních úřadů a statutárních orgánů.

Článek 18

Penze

Penze a jiné podobné odměny vyplácené z důvodu dřívějšího zaměstnání rezidentu některého smluvního státu podléhají s výhradou ustanovení odstavce 2 článku 19 zdanění pouze v tomto státě.

Článek 19

Veřejné funkce

1. a) Odměny, jiné než penze, vyplácené jedním smluvním státem nebo správním útvarem nebo místním úřadem tohoto státu fyzické osobě za služby prokazované tomuto státu nebo správnímu útvaru nebo místnímu orgánu podléhají zdanění pouze v tomto státě.
b) Takové odměny však podléhají zdanění pouze v druhém smluvním státě, jestliže služby jsou prokazovány v tomto státě a fyzická osoba, která je rezidentem tohoto státu:
 - (i) je státním příslušníkem tohoto státu, nebo
 - (ii) se nestala rezidentem v tomto státě jen z důvodu poskytování těchto služeb.
2. a) Penze vyplácené buď přímo, nebo z fondů, které zřídil některý smluvní stát, správní útvar nebo místní úřad tohoto státu, fyzické osobě za služby prokázané tomuto státu, správnímu útvaru nebo místnímu úřadu, podléhají zdanění jen v tomto státě.
b) Takové penze však podléhají zdanění pouze v druhém smluvním státě, jestliže fyzická osoba je rezidentem a státním příslušníkem tohoto státu.

3. Na odměny a penze za služby prokázané v souvislosti s obchodní nebo průmyslovou činností prováděnou některým smluvním státem, správním útvarem nebo místním úřadem tohoto státu se použijí ustanovení článků 15, 16 a 18.

Článek 20

Studenti a učni

1. Fyzická osoba, která bezprostředně před návštěvou jednoho smluvního státu byla rezidentem druhého smluvního státu a jejíž návštěva v prvně zmíněném státě se koná pouze za účelem:

- a) studia na univerzitě nebo jiné uznávané vzdělávací instituci; nebo
- b) učebního poměru s cílem výkonu řemesla nebo obchodu; nebo
- c) studia nebo provádění výzkumu, jakožto příjemce darů, příspěvků nebo prémie od vládních, náboženských, dobročinných, vědeckých, literárních nebo vzdělávacích organizací;

bude vyjmuta ze zdanění v prvně zmíněném státě z:

- (i) platů na úhradu výživy, vzdělání, studia, výzkumu nebo výcviku obdrženy ze zahraničí;
- (ii) darů, příspěvků nebo prémie.

2. Student nebo učeň uvedený v odstavci 1 bude, pokud se týče příjmů z osobních služeb, požívat v průběhu tohoto studia nebo výcviku stejné výjimky, úlevy nebo snížení daní, jako mají rezidenti tohoto státu, který navštívil.

Článek 21

Profesoři, učitelé a výzkumní pracovníci

1. Fyzická osoba, která je rezidentem v jednom smluvním státě bezprostředně před vykonáním návštěvy ve druhém smluvním státě a která na základě pozvání univerzity, vysoké školy, školy nebo podobné uznávané vzdělávací instituce tohoto druhého smluvního státu navštěvuje tento druhý smluvní stát po období nepřesahující dva roky pouze za účelem výuky nebo výzkumu nebo obojího na takoveto vzdělávací instituci, bude vyjmuta ze zdanění v tomto druhém smluvním státě z jakýchkoli platů za tuto výuku nebo výzkum.

2. Na příjmy z výzkumu se tento článek uplatní, pouze pokud je takoveto výzkum fyzickou osobou vykonáván pro veřejný zájem a nikoli přednostně ve prospěch jiné soukromé osoby nebo osob.

Článek 22

Jiné příjmy

Části příjmů rezidenta jednoho smluvního státu, o nichž se nepojednává v předcházejících člancích této smlouvy, mohou být zdaněny ve státě, ve kterém je jejich zdroj.

Článek 23

Vyloučení dvojího zdanění

1. V České republice bude dvojí zdanění vyloučeno následovně:

- a) Pokud rezident České republiky obdrží příjmy, které mohou být podle ustanovení této smlouvy zdaněny v Thajsku, Česká republika povolí snížit částku české daně vypočtenou z příjmu tohoto rezidenta o částku rovnající se dani zaplacené v Thajsku. Takové snížení však nepřesáhne tu

část české daně vypočtené před jejím snížením, která poměrně připadá na tyto příjmy.

- b) Pro účely písmene a) se má za to, že výraz „daň zaplacená v Thajsku“ zahrnuje částku thajské daně, která by byla zaplacená, kdyby na ni nebylo poskytnuto osvobození nebo snížení podle zvláštního zákonného ustanovení připraveného za účelem podpory ekonomického rozvoje v Thajsku, platného v den podpisu této smlouvy nebo zavedeného později jako změna nebo doplněk tohoto ustanovení.

2. V Thajsku bude dvojí zdanění vyloučeno následovně:

- a) Pokud rezident Thajska obdrží příjmy, které mohou být podle ustanovení této smlouvy zdaněny v České republice, Thajsko povolí snížit částku thajské daně vypočtenou z příjmu tohoto rezidenta o částku rovnající se dani zaplacené v České republice. Takové snížení však nepřesáhne tu část thajské daně vypočtené před jejím snížením, která poměrně připadá na tyto příjmy.
- b) Pro účely písmene a) se má za to, že výraz „daň zaplacená v České republice“ zahrnuje částku české daně, která by byla zaplacená, kdyby na ni nebylo poskytnuto osvobození nebo snížení podle zvláštního zákonného ustanovení připraveného za účelem podpory ekonomického rozvoje v České republice, platného v den podpisu této smlouvy nebo zavedeného později jako změna nebo doplněk tohoto ustanovení.

Článek 24

Zásada rovného nakládání

1. Státní příslušníci jednoho smluvního státu nebudou podrobeni v druhém smluvním státě žádnému zdanění nebo povinnosti s ním spojeným, které jsou jiné nebo tíživější než zdanění a s ním spojené povinnosti, kterým jsou nebo mohou být podrobeni státní příslušníci tohoto druhého státu, kteří jsou ve stejné situaci.

2. Zdanění stále provozovny, kterou podnik jednoho smluvního státu má v druhém smluvním státě, nebude v tomto druhém státě nepříznivější než zdanění podniků tohoto druhého státu, které vykonávají tytéž činnosti.

3. Podniky jednoho smluvního státu, jejichž jmění je zcela nebo zčásti, přímo nebo nepřímou vlastněno nebo kontrolováno osobou nebo osobami, které jsou rezidenty v druhém smluvním státě, nebudou podrobeny v prvně zmíněném smluvním státě žádnému zdanění nebo povinnosti s ním spojeným, které jsou jiné nebo tíživější než zdanění a s ním spojené povinnosti, kterým jsou nebo mohou být podrobeny jiné podobné podniky prvně zmíněného státu.

4. Ustanovení tohoto článku nebudou vykládána jako závazek jednoho smluvního státu, aby přiznal rezidentům druhého smluvního státu osobní úlevy, slevy a snížení daně z důvodu osobního stavu nebo povinností k rodině, které přiznává svým vlastním rezidentům.

5. Výraz „zdanění“ v tomto článku znamená daně, které jsou předmětem této smlouvy.

Článek 25

Řešení případů dohodou

1. Jestliže se rezident jednoho smluvního státu domnívá, že opatření jednoho nebo obou smluvních států vedou nebo povedou u něho ke zdanění, které není v souladu s ustanoveními této smlouvy, může nezávisle na opravných prostředcích, které poskytuje vnitrostátní právo těchto států, předložit svůj případ příslušnému úřadu smluvního státu, jehož je rezidentem. Příklad musí být předložen do tří let od prvního oznámení opatření, které vede ke zdanění, jež není v souladu s ustanoveními této smlouvy.

2. Jestliže bude příslušný úřad považovat námitku za oprávněnou a nebude-li sám schopen najít uspokojivé řešení, bude se snažit, aby případ rozhodl dohodou s příslušným úřadem druhého smluvního státu tak, aby se vyloučilo zdanění, které není ve shodě s touto smlouvou.

3. Příslušné úřady smluvních států se budou snažit vyřešit dohodou obtíže nebo pochybnosti, které mohou vzniknout při výkladu nebo aplikaci této smlouvy. Mohou rovněž konzultovat za účelem zamezení dvojímu zdanění v případech neupravených ve smlouvě.

4. Příslušné úřady smluvních států mohou vejít v přímý styk za účelem dosažení dohody ve smyslu předchozích odstavců.

Článek 26

Výměna informací

1. Příslušné úřady smluvních států si budou vyměňovat informace nutné pro aplikaci ustanovení této smlouvy nebo vnitrostátních právních předpisů smluvních států, které se vztahují na daně, jež jsou předmětem této smlouvy, pokud zdanění, které upravují, není v rozporu s touto smlouvou. Veškeré informace obdržené smluvním státem budou udržovány v tajnosti stejným způsobem jako informace obdržené podle vnitrostátních předpisů tohoto státu a budou sděleny pouze osobám nebo úřadům (včetně soudů a správních úřadů), které se zabývají vyměřováním nebo vybíráním daní, na něž se vztahuje tato smlouva, trestním stíháním ve věci těchto daní nebo rozhodováním o odvoláních. Tyto osoby nebo úřady použijí takovéto informace jen k těmto účelům. Mohou zveřejnit tyto

informace při veřejných soudních řízeních nebo v právních rozhodnutích.

2. Ustanovení odstavce 1 nebudou v žádném případě vykládána tak, že ukládají některému smluvnímu státu povinnost:

- a) provést správní opatření, která by porušovala právní předpisy nebo správní praxi tohoto nebo druhého smluvního státu;
- b) sdělit informace, které by nemohly být získány na základě právních předpisů nebo v normálním správním řízení tohoto nebo druhého smluvního státu;
- c) sdělit informace, které by odhalily obchodní, podnikové, průmyslové, komerční nebo profesní tajemství nebo obchodní postup, nebo informaci, jejíž sdělení by bylo v rozporu s veřejným pořádkem.

Článek 27

Diplomaté a konzulární úředníci

Žádná ustanovení této smlouvy se nedotýkají daňových výsad, které přísluší diplomatům nebo konzulárními úředníky podle obecných pravidel mezinárodního práva nebo na základě ustanovení zvláštních dohod.

Článek 28

Vstup v platnost

1. Tato smlouva podléhá ratifikaci a ratifikační listiny budou vyměněny v Praze co nejdříve.

2. Smlouva vstoupí v platnost dnem výměny ratifikačních listin a její ustanovení se budou uplatňovat:

- a) pokud jde o daně vybírané srážkou u zdroje, na částky vyplácené nebo připisované k 1. lednu nebo později roku následujícího po roce, v němž Smlouva vstoupí v platnost;
- b) pokud jde o ostatní daně z příjmu, na daňové roky nebo zdaňovací období začínající k 1. lednu nebo později roku následujícího po roce, v němž Smlouva vstoupí v platnost.

Článek 29

Výpověď

1. Tato smlouva zůstane v platnosti po neomezenou dobu, ale každý ze smluvních států může nejpozději do 30. června každého kalendářního roku začínajícího po uplynutí pěti let od data, kdy Smlouva vstoupila v platnost, dát druhému smluvnímu státu diplomatickou cestou písemnou výpověď. V tomto případě se Smlouva přestane uplatňovat:

- a) pokud jde o daně vybírané srážkou u zdroje, na částky vyplácené nebo připisované k 1. lednu nebo později v kalendářním roce následujícím po roce, v němž byla dána výpověď;

b) pokud jde o ostatní daně z příjmu, na daňové roky nebo zdaňovací období začínající 1. ledna nebo později kalendářního roku následujícího po roce, v němž byla dána výpověď.

Na důkaz toho podepsaní, k tomu řádně zmocnění, podepsali tuto smlouvu.

Dáno ve dvojím vyhotovení v Bangkoku dne 12. února 1994 v anglickém jazyce.

Za vládu České republiky:

Ivan **Kočárník** v. r.
místopředseda vlády
a ministr financí

Za vládu Thajského království:

Prasong **Soonsiri** v. r.
ministr zahraničních věcí

230

SDĚLENÍ

Ministerstva zahraničních věcí

Ministerstvo zahraničních věcí sděluje, že dne 27. října 1994 byla ve Vilniusu podepsána Smlouva mezi Českou republikou a Litevskou republikou o zamezení dvojího zdanění a zabránění daňovému úniku v oboru daní z příjmu a z majetku.

Se Smlouvou vyslovil souhlas Parlament České republiky a prezident republiky ji ratifikoval.

Smlouva na základě svého článku 28 odst. 2 vstoupila v platnost dnem 8. srpna 1995.

České znění Smlouvy se vyhláší současně. Do anglického znění Smlouvy, jež je pro její výklad rozhodné, lze nahlédnout na Ministerstvu zahraničních věcí a Ministerstvu financí.

SMLOUVA

mezi

Českou republikou

a

Litevskou republikou

o zamezení dvojího zdanění a zabránění daňovému úniku v oboru daní z příjmu a z majetku

Česká republika a Litevská republika, přejíce si uzavřít smlouvu o zamezení dvojího zdanění a zabránění daňovému úniku v oboru daní z příjmu a majetku,

se dohodly takto:

Článek 1

Osoby, na které se Smlouva vztahuje

Tato smlouva se vztahuje na osoby, které mají bydliště či sídlo v jednom nebo obou smluvních státech (rezidenti).

Článek 2

Daně, na které se Smlouva vztahuje

1. Tato smlouva se uplatňuje na daně z příjmu a z majetku, ukládané jménem každého ze smluvních států nebo jeho nižších správních útvarů nebo místních úřadů, ať je způsob vybírání jakýkoli.

2. Za daně z příjmu a majetku se považují všechny daně vybírané z celkového příjmu, z celkového majetku nebo z části příjmu nebo majetku včetně daní ze zisku ze zcizení movitého nebo nemovitého majetku a rovněž daní z přírůstku majetku.

3. Současné daně, na které se Smlouva vztahuje, jsou:

a) v Litevské republice:

- (i) daň ze zisku právnických osob;
- (ii) daň z příjmů fyzických osob;

(iii) daň podniků z užívání majetku vlastněného státem;

(dále nazývané „litevská daň“);

b) v České republice:

- (i) daň z příjmů fyzických osob;
- (ii) daň z příjmů právnických osob;
- (iii) daň z nemovitostí;

(dále nazývané „česká daň“).

4. Tato smlouva se bude rovněž vztahovat na daně stejného nebo podobného druhu, které budou ukládané po podpisu této smlouvy vedle nebo místo současných daní. Příslušné úřady smluvních států si vzájemně sdělí podstatné změny, které budou provedeny v jejich příslušných daňových zákonech.

Článek 3

Všeobecné definice

1. Pro účely této smlouvy, pokud souvislost nevyžaduje odlišný výklad:

- a) výraz „Litva“ znamená Litevskou republiku, a pokud je použit v zeměpisném významu, Litevskou republiku nebo jakoukoliv oblast sousedící s výsostnými vodami Litevské republiky, na které mohou být podle zákonů Litevské republiky a v souladu s mezinárodním právem vykonávána práva Litvy týkající se mořského dna a jeho podloží a jejich přírodních zdrojů;
- b) výraz „Česká republika“ znamená území České

republiky, na kterém jsou podle českých právních předpisů a v souladu s mezinárodním právem vykonávána svrchovaná práva České republiky;

- c) výrazy „jeden smluvní stát“ a „druhý smluvní stát“ označují podle případu Českou republiku nebo Litvu;
- d) výraz „osoba“ zahrnuje fyzickou osobu, podnik a všechna jiná sdružení osob;
- e) výraz „společnost“ označuje jakoukoliv právnickou osobu nebo nositele práv považovaného pro účely zdanění za právnickou osobu;
- f) výrazy „podnik jednoho smluvního státu“ a „podnik druhého smluvního státu“ označují podnik provozovaný rezidentem jednoho smluvního státu nebo podnik provozovaný rezidentem druhého smluvního státu;
- g) výraz „podnik“ má stejný význam, jaký má podle vnitrostátních předpisů smluvního státu;
- h) výraz „státní příslušník“ označuje:
 - (i) v případě Litvy každou fyzickou osobu, která je státním občanem Litevské republiky, a každou právnickou osobu, osobní společnost, podnik jednotlivce nebo sdružení zřízené podle práva platného v Litevské republice;
 - (ii) v případě České republiky každou fyzickou osobu, která je státním občanem České republiky, a každou právnickou osobu, osobní společnost nebo sdružení zřízené podle práva platného v České republice;
- ch) výraz „mezinárodní doprava“ označuje jakoukoli dopravu uskutečňovanou lodí nebo letadlem, která je provozována podnikem jednoho smluvního státu, pokud taková doprava není uskutečňována jen mezi místy v druhém smluvním státě;
- i) výraz „příslušný úřad“ označuje:
 - (i) v případě Litvy ministra financí nebo jeho zmocněného zástupce;
 - (ii) v případě České republiky ministra financí nebo jeho zmocněného zástupce.

2. Každý výraz, který není jinak definován, bude mít pro aplikaci této smlouvy smluvním státem význam, jež mu náleží podle práva tohoto státu, které upravuje daně, na něž se vztahuje tato smlouva, pokud souvislost nevyžaduje odlišný výklad.

Článek 4

Rezident

1. Pro účely této smlouvy výraz „rezident jednoho smluvního státu“ označuje každou osobu, která je podle práva tohoto státu podrobena v tomto státě zdanění z důvodu svého bydliště, stálého pobytu, místa vedení, místa založení nebo jakéhokoli jiného podobného kritéria. Tento výraz však nezahrnuje osobu, která je podrobena zdanění v tomto smluvním státě pouze z důvodů příjmu ze zdrojů v tomto státě nebo majetku v tomto státě umístěného.

Pro účely této smlouvy budou vláda smluvního státu, jeho nižší správní útvary a místní úřady považovány za rezidenta tohoto smluvního státu.

2. Jestliže fyzická osoba je podle ustanovení odstavce 1 rezidentem v obou smluvních státech, bude její postavení určeno následujícím způsobem:

- a) předpokládá se, že tato osoba je rezidentem v tom státě, ve kterém má stálý byt; jestliže má stálý byt v obou státech, předpokládá se, že je rezidentem v tom státě, ke kterému má užší osobní a hospodářské vztahy (středisko životních zájmů);
- b) jestliže nemůže být určeno, ve kterém státě má tato osoba středisko svých životních zájmů, nebo jestliže nemá stálý byt v žádném státě, předpokládá se, že je rezidentem v tom státě, ve kterém se obvykle zdržuje;
- c) jestliže se tato osoba obvykle zdržuje v obou státech nebo v žádném z nich, předpokládá se, že je rezidentem v tom státě, jehož je státním občanem;
- d) jestliže je tato osoba státním občanem obou států nebo žádného z nich, upraví příslušné úřady smluvních států tuto otázku vzájemnou dohodou.

3. Jestliže osoba jiná než osoba fyzická je podle ustanovení odstavce 1 rezidentem v obou smluvních státech, budou příslušné úřady smluvních států usilovat o vyřešení otázky vzájemnou dohodou a určí pro takovou osobu způsob uplatnění Smlouvy.

Článek 5

Stálá provozovna

1. Pro účely této smlouvy výraz „stálá provozovna“ označuje trvalé zařízení pro podnikání, ve kterém podnik vykonává zcela nebo zčásti svoji činnost.

2. Výraz „stálá provozovna“ zahrnuje obzvláště:

- a) místo vedení;
- b) závod;
- c) kancelář;
- d) továrnu;
- e) dílnu; a
- f) důl, naleziště nafty nebo plynu, lom nebo jiné místo, kde se těží přírodní zdroje.

3. Výraz „stálá provozovna“ rovněž zahrnuje:

- a) staveniště nebo stavbu, montáž nebo instalační projekt nebo dohlížecí nebo poradenské činnosti s nimi spojené, avšak pouze trvá-li tato stavba, projekt nebo činnosti déle než devět měsíců;
- b) poskytování služeb, včetně poradenských a manažerských služeb, podnikem jednoho smluvního státu prostřednictvím zaměstnanců nebo jiných pracovníků najatých podnikem pro tyto účely, avšak pouze pokud činnosti takového charakteru trvají na území druhého smluvního státu po jedno nebo více období přesahující v úhrnu šest měsíců v jakémkoliv dvanáctiměsíčním období.

4. Bez ohledu na předcházející ustanovení tohoto článku předpokládá se, že výraz „stálá provozovna“ nezahrnuje:

- a) zařízení, které se využívá pouze k uskladnění, vystavení nebo dodání zboží patřícího podniku;
- b) zásobu zboží patřícího podniku, která se udržuje pouze za účelem uskladnění, vystavení nebo dodání;
- c) zásobu zboží patřícího podniku, která se udržuje pouze za účelem zpracování jiným podnikem;
- d) trvalé zařízení pro podnikání, které se udržuje pouze za účelem nákupu zboží nebo shromažďování informací pro podnik;
- e) trvalé zařízení pro podnikání, které se udržuje pro podnik pouze za účelem reklamy, poskytování informací, vědeckého výzkumu nebo podobných činností, které mají pro podnik přípravný nebo pomocný charakter;
- f) trvalé zařízení pro podnikání, které se udržuje pouze k výkonu jakéhokoliv spojení činností uvedených v písmenech a) – e), pokud celková činnost trvalého zařízení, vyplývající z tohoto spojení, má přípravný nebo pomocný charakter.

5. Jestliže, bez ohledu na ustanovení odstavců 1 a 2, osoba – jiná než nezávislý zástupce, na kterého se vztahuje odstavec 6 – jedná ve smluvním státě na účet podniku a má k dispozici a obvykle používá plnou moc, která ji dovoluje uzavírat smlouvy jménem podniku, má se za to, že tento podnik má stálou provozovnu v tomto státě ve vztahu ke všem činnostem, které tato osoba provádí pro podnik, pokud činnosti této osoby nejsou omezeny na činnosti uvedené v odstavci 4, které, pokud by byly uskutečňovány prostřednictvím trvalého zařízení, by nezakládaly existenci stálé provozovny podle ustanovení tohoto odstavce.

6. Nemá se za to, že podnik má stálou provozovnu ve smluvním státě jenom proto, že v tomto státě vykonává svoji činnost prostřednictvím makléře, generálního komisionáře nebo jiného nezávislého zástupce, pokud tyto osoby jednají v rámci své řádné činnosti. Jestliže však činnosti takového zástupce jsou zcela nebo z převážné části věnovány zájmům podniku, nebude tento zástupce považován za nezávislého ve smyslu tohoto odstavce.

7. Skutečnost, že společnost, která je rezidentem v jednom smluvním státě, ovládá společnost nebo je ovládána společností, která je rezidentem v druhém smluvním státě nebo která tam vykonává svoji činnost (ať prostřednictvím stálé provozovny nebo jinak), nečiní sama o sobě z kterékoli této společnosti stálou provozovnu druhé společnosti.

Článek 6

Příjmy z nemovitého majetku

1. Příjmy, které pobírá rezident jednoho smluv-

ního státu z nemovitého majetku (včetně příjmů ze zemědělství a lesnictví) umístěného ve druhém smluvním státě, mohou být zdaněny v tomto druhém státě.

2. Výraz „nemovitý majetek“ má takový význam, jaký má podle zákonů smluvního státu, v němž je dotčený majetek umístěn. Analogický právní režim je také použitelný na příjmy z příslušenství nemovitého majetku, živý a mrtvý inventář užívaný v zemědělství a lesnictví, práva, pro která platí ustanovení občanského práva vztahující se na pozemky, budovy, opce nebo podobná práva k získání nemovitého majetku, právo požívání nemovitého majetku a práva na proměnlivé nebo pevné platy za těžení nebo za přivolení k těžení nerostných ložisek, pramenů a jiných přírodních zdrojů; lodě, čluny a letadla se nepovažují za nemovitý majetek.

3. Ustanovení odstavce 1 platí pro příjmy z přímého užívání, nájmu nebo každého jiného způsobu užívání nemovitého majetku.

4. Jestliže vlastnictví akcií nebo jiných práv na společnosti opravňuje vlastníka akcií nebo práv na společnosti k požívání nemovitého majetku, jehož je společností majitelem, příjmy z přímého užívání, nájmu nebo každého jiného způsobu užívání takových práv mohou být zdaněny ve smluvním státě, ve kterém je nemovitý majetek umístěn.

5. Ustanovení odstavců 1 a 3 platí rovněž pro příjmy z nemovitého majetku podniku a pro příjmy z nemovitého majetku užívaného k výkonu nezávislého povolání.

Článek 7

Zisky podniků

1. Zisky podniku jednoho smluvního státu podléhají zdanění jen v tomto státě, pokud podnik nevykonává svoji činnost v druhém smluvním státě prostřednictvím stálé provozovny, která je tam umístěna. Jestliže podnik vykonává svoji činnost tímto způsobem, mohou být zisky podniku zdaněny v tomto druhém státě, avšak pouze v takovém rozsahu, v jakém je lze přičítat této stálé provozovně.

2. Jestliže podnik jednoho smluvního státu vykonává svoji činnost v druhém smluvním státě prostřednictvím stálé provozovny, která je tam umístěna, přisuzují se s výhradou ustanovení odstavce 3 v každém smluvním státě této stálé provozovně zisky, které by byla mohla docílit, kdyby byla jako samostatný podnik vykonávala stejné nebo obdobné činnosti za stejných nebo obdobných podmínek a byla zcela nezávislá ve styku s podnikem, jehož je stálou provozovnou.

3. Při výpočtu zisků stálé provozovny se povoluje odečíst náklady podniku vynaložené na cíle sledované touto stálou provozovnou, včetně výloh vedení a všeobecných správních výloh takto vynaložených, ať vznikly ve státě, v němž je tato stálá provozovna umís-

těna, či jinde. Náklady, které povolí smluvní stát odečíst, budou zahrnovat pouze náklady odpočitatelné podle vnitrostátních předpisů tohoto státu.

4. Jestliže je v některém smluvním státě obvyklé stanovit zisky, které mají být přičteny stále provozovně, na základě rozdělení celkových zisků podniku jeho různým částem, nevylučuje ustanovení odstavce 2, aby tento smluvní stát stanovil zisky, jež mají být zdaněny, tímto obvyklým rozdělením; použitý způsob rozdělení zisků musí být však takový, aby výsledek byl v souladu se zásadami stanovenými v tomto článku.

5. Stále provozovně se nepřičtou žádné zisky na základě skutečnosti, že pouze nakupovala zboží pro podnik.

6. Zisky, které se mají přičíst stále provozovně, se pro účely předchozích odstavců stanoví každý rok stejným způsobem, pokud neexistují dostatečné důvody pro jiný postup.

7. Jestliže zisky zahrnují příjmy, o nichž se pojednává odděleně v jiných člancích této smlouvy, nebudou ustanovení oněch článků dotčena ustanoveními tohoto článku.

Článek 8

Mezinárodní doprava

1. Zisky podniku jednoho smluvního státu z provozování lodí nebo letadel v mezinárodní dopravě podléhají zdanění pouze v tomto státě.

2. Ustanovení odstavce 1 platí také pro zisky z účasti na poolu, společném provozu nebo mezinárodní provozní organizaci.

Článek 9

Sdružené podniky

Jestliže

- a) se podnik jednoho smluvního státu podílí přímo nebo nepřímo na řízení, kontrole nebo jmění podniku druhého smluvního státu; nebo
- b) tytéž osoby se přímo nebo nepřímo podílejí na řízení, kontrole nebo jmění podniku jednoho smluvního státu i podniku druhého smluvního státu

a jestliže v těchto případech jsou oba podniky ve svých obchodních nebo finančních vztazích vázány podmínkami, které dohodly nebo jim byly uloženy a které se liší od podmínek, které by byly sjednány mezi podniky nezávislými, mohou jakékoliv zisky, které by, nebýt těchto podmínek, byly docíleny jedním z podniků, ale vzhledem k těmto podmínkám docíleny nebyly, být zahrnuty do zisků tohoto podniku a následně zdaněny.

Článek 10

Dividendy

1. Dividendy vyplácené společností, která je rezidentem v jednom smluvním státě, rezidentovi druhého smluvního státu mohou být zdaněny v tomto druhém státě.

2. Tyto dividendy však mohou být rovněž zdaněny ve smluvním státě, v němž je společnost, která je vyplácí, rezidentem, a to podle právních předpisů tohoto státu, avšak jestliže příjemce je skutečným vlastníkem dividend, daň takto stanovená nepřesáhne:

- a) 5 % hrubé částky dividend, jestliže skutečným vlastníkem je společnost (jiná než osobní společnost), která přímo vlastní nejméně 25 % majetku společnosti vyplácející dividendy;
- b) 15 % hrubé částky dividend ve všech ostatních případech.

Príslušné úřady smluvních států mohou upravit vzájemnou dohodou způsob aplikace těchto omezení.

Tento odstavec se nedotýká zdanění zisků společnosti, ze kterých jsou dividendy vypláceny.

3. Výraz „dividendy“, použitý v tomto článku, označuje příjmy z akcií nebo jiných práv, s výjimkou pohledávek, s podílem na zisku, jakož i příjmy z práv na společnosti, které jsou podle daňových předpisů státu, v němž je společnost, která rozdílí zisk, rezidentem, postaveny na roveň příjmů z akcií.

4. Ustanovení odstavců 1 a 2 se nepoužijí, jestliže skutečný vlastník dividend, který je rezidentem v jednom smluvním státě, vykonává v druhém smluvním státě, v němž je rezidentem společnost vyplácející dividendy, průmyslovou nebo obchodní činnost prostřednictvím stále provozovny, která je tam umístěna, nebo vykonává v tomto druhém státě nezávislé povolání prostřednictvím stále základny tam umístěné, a jestliže účast, pro kterou se dividendy vyplácejí, se skutečně váže k této stále provozovně nebo k této stále základně. V takovém případě se použijí ustanovení článku 7 nebo článku 14 podle toho, o jaký případ jde.

5. Jestliže společnost, která je rezidentem v jednom smluvním státě, dosahuje zisky nebo příjmy z druhého smluvního státu, nemůže tento druhý stát zdanit dividendy vyplácené společností, ledaže tyto dividendy jsou vypláceny rezidentu tohoto druhého státu nebo že účast, pro kterou se dividendy vyplácejí, skutečně patří ke stále provozovně nebo stále základně, která je umístěna v tomto druhém státě, ani podrobit nerozdělené zisky společnosti dani z nerozdělených zisků, i když vyplácené dividendy nebo nerozdělené zisky pozůstávají zcela nebo zčásti ze zisků nebo z příjmů docílených v tomto druhém státě.

Článek 11

Úroky

1. Úroky mající zdroj v jednom smluvním státě, které pobírá rezident druhého smluvního státu, mohou být zdaněny v tomto druhém státě.

2. Avšak úroky uvedené v odstavci 1 tohoto článku mohou být zdaněny rovněž ve smluvním státě, v němž mají zdroj, a podle právních předpisů tohoto státu, ale pokud příjemce je skutečným vlastníkem úroků, daň takto uložená nepřesáhne 10 % hrubé částky úroků.

Příslušné úřady smluvních států mohou upravit vzájemnou dohodou způsob aplikace těchto omezení.

3. Bez ohledu na ustanovení odstavce 2, úroky mající zdroj v jednom smluvním státě a které plynou a jsou skutečně vlastněny vládou druhého státu, včetně jeho nižších správních útvarů a místních úřadů, ústřední bankou nebo jakoukoliv finanční institucí zcela vlastněnou touto vládou nebo úroky plynoucí z půjček garantovaných touto vládou, budou vyjmuty ze zdanění v prvně zmíněném státě.

4. Výraz „úroky“, použitý v tomto článku, označuje příjmy z pohledávek jakéhokoliv druhu zajištěných i nezajištěných zástavním právem na nemovitosti nebo majících nebo nemajících právo účasti na zisku dlužníka a zvláště příjmy z vládních cenných papírů a příjmy z obligací nebo dluhopisů včetně premii a odměn spojených s těmito cennými papíry, obligacemi nebo dluhopisy. Penále za pozdní platbu se nepovažují za úroky pro účely tohoto článku.

5. Ustanovení odstavců 1, 2 a 3 se nepoužijí, jestliže skutečný vlastník úroků, který je rezidentem v jednom smluvním státě, vykonává v druhém smluvním státě, ve kterém mají úroky zdroj, průmyslovou nebo obchodní činnost prostřednictvím stálé provozovny, která je tam umístěna, nebo nezávislé povolání prostřednictvím stálé základny tam umístěné a jestliže pohledávka, ze které jsou úroky placeny, se skutečně váže k této stálé provozovně nebo k této stálé základně. V takovém případě se použijí ustanovení článku 7 nebo článku 14 podle toho, o jaký případ jde.

6. Předpokládá se, že úroky mají zdroj v jednom smluvním státě, jestliže plátcem je rezident tohoto státu. Pokud však osoba platící úroky, ať je rezidentem smluvního státu nebo ne, má ve smluvním státě stálou provozovnu nebo stálou základnu, v jejíž souvislosti došlo k zadlužení, z něhož je placen úrok, a tyto úroky jdou k tíži takové stálé provozovny nebo stálé základny, pak za zdroj takových úroků bude považován stát, v němž je stálá provozovna nebo stálá základna umístěna.

7. Jestliže částka úroků, které se vztahují k pohledávce, z níž jsou placeny, přesahuje v důsledku zvláštních vztahů existujících mezi plátcem a skutečným

vlastníkem úroků, nebo které jeden i druhý udržuje s třetí osobou, částku, kterou by byl smluvil plátcem se skutečným vlastníkem, kdyby nebylo takových vztahů, použijí se ustanovení tohoto článku jen na tuto poslední zmíněnou částku. Částka platů, která ji přesahuje, bude v tomto případě zdaněna podle právních předpisů každého smluvního státu s přihlédnutím k ostatním ustanovením této smlouvy.

Článek 12

Licenční poplatky

1. Licenční poplatky, které mají zdroj v jednom smluvním státě, vyplácené rezidentu druhého smluvního státu mohou být zdaněny v tomto druhém státě.

2. Avšak takové licenční poplatky mohou být také zdaněny ve smluvním státě, ve kterém je jejich zdroj, a v souladu s právními předpisy tohoto státu, avšak je-li příjemce skutečným vlastníkem licenčních poplatků, částka daně takto stanovená nepřesáhne 10 % hrubé částky z licenčních poplatků.

Příslušné úřady smluvních států mohou upravit vzájemnou dohodou způsob aplikace těchto omezení.

3. Výraz „licenční poplatky“ použitý v tomto článku označuje platby jakéhokoliv druhu obdržené jako náhrada za užití nebo za právo na užití autorského práva k dílu literárnímu, uměleckému nebo vědeckému včetně kinematografických filmů a filmů nebo nahrávek pro rozhlasové nebo televizní vysílání, jakéhokoliv patentu, ochranné známky, návrhu nebo modelu, plánu, tajného vzorce nebo výrobního postupu nebo za užití nebo za právo na užití průmyslového, obchodního nebo vědeckého zařízení, nebo za informace, které se vztahují na zkušenosti nabyté v oblasti průmyslové, obchodní nebo vědecké.

4. Ustanovení odstavců 1 a 2 se nepoužijí, jestliže skutečný vlastník licenčních poplatků, který je rezidentem v jednom smluvním státě, vykonává v druhém smluvním státě, ve kterém mají licenční poplatky zdroj, průmyslovou nebo obchodní činnost prostřednictvím stálé provozovny, která je tam umístěna, nebo vykonává nezávislé povolání prostřednictvím stálé základny tam umístěné a jestliže právo nebo majetek, které dávají vznik licenčním poplatkům, se skutečně vážou k této stálé provozovně nebo stálé základně. V tomto případě se použijí ustanovení článku 7 nebo článku 14 podle toho, o jaký případ jde.

5. Předpokládá se, že licenční poplatky mají zdroj ve smluvním státě, jestliže plátcem je rezident tohoto státu. Jestliže však plátcem licenčních poplatků, ať je nebo není rezidentem v některém smluvním státě, má ve smluvním státě stálou provozovnu nebo stálou základnu, ve spojení s níž vznikla povinnost platit licenční poplatky, které jdou k tíži stálé provozovny nebo stálé základně, předpokládá se, že tyto licenční

poplatky mají zdroj v tom smluvním státě, ve kterém je stálá provozovna nebo stálá základna umístěna.

6. Jestliže částka licenčních poplatků, které se vztahují na užití, právo nebo informaci, za které jsou placeny, přesahuje v důsledku zvláštních vztahů existujících mezi plátcem a skutečným vlastníkem, nebo které jeden i druhý udržuje s třetí osobou, částku, kterou by byl smluvil plátec se skutečným vlastníkem, kdyby nebylo takových vztahů, použijí se ustanovení tohoto článku jen na tuto posledně zmíněnou částku. Částka platů, která ji přesahuje, bude v tomto případě zdaněna podle právních předpisů každého smluvního státu s přihlédnutím k ostatním ustanovením této smlouvy.

Článek 13

Zisky ze zcizení majetku

1. Zisky, které plynou rezidentu jednoho smluvního státu ze zcizení nemovitého majetku uvedeného v článku 6, který je umístěn ve druhém smluvním státě, nebo podílů na společnosti, jejíž jmění je tvořeno převážně takovým majetkem, mohou být zdaněny v tomto druhém státě.

2. Zisky ze zcizení movitého majetku, který je částí provozního majetku stálé provozovny, jež má podnik jednoho smluvního státu v druhém smluvním státě, nebo movitého majetku, který patří ke stálé základně, kterou rezident jednoho smluvního státu má v druhém smluvním státě k výkonu nezávislého povolání, včetně takových zisků docílených ze zcizení takové stálé provozovny (samotné nebo spolu s celým podnikem) nebo takové stálé základny, mohou být zdaněny v tomto druhém státě.

3. Zisky, které plynou podniku jednoho smluvního státu ze zcizení lodí nebo letadel provozovaných v mezinárodní dopravě nebo movitého majetku, který slouží provozu těchto lodí nebo letadel, podléhají zdanění jen v tomto státě.

4. Zisky ze zcizení jiného majetku, než který je uveden v odstavcích 1, 2 a 3, podléhají zdanění jen ve smluvním státě, v němž je zcizitel rezidentem.

Článek 14

Nezávislá povolání

1. Příjmy pobírané fyzickou osobou, která je rezidentem jednoho smluvního státu, ze svobodného povolání nebo jiné nezávislé činnosti podléhají zdanění jen v tomto státě, nemá-li tato osoba pro účely provozování svých činností pravidelně k dispozici stálou základnu ve druhém smluvním státě. Jestliže má nebo měla takovou stálou základnu, příjem může být zdaněn v druhém státě, ale pouze v rozsahu, který lze přičíst této stálé základně. Pro účely tohoto odstavce se má za to, že fyzická osoba má ve smluvním státě stálou základnu v daňovém roce, jestliže její pobyt v tomto

státě trvá nejméně 183 dnů v jakémkoliv dvanáctiměsíčním období začínajícím nebo končícím v tomto roce.

2. Výraz „svobodné povolání“ zahrnuje obzvláště nezávislé činnosti vědecké, literární, umělecké, vychovatelské nebo učitelské, jakož i samostatné činnosti lékařů, právníků, inženýrů, architektů, dentistů a účetních znalců.

Článek 15

Zaměstnání

1. Platy, mzdy a jiné podobné odměny, které rezident jednoho smluvního státu pobírá z důvodu zaměstnání, podléhají s výhradou ustanovení článků 16, 18, 19 a 20 zdanění jen v tomto státě, pokud zaměstnání není vykonáváno v druhém smluvním státě. Je-li tam zaměstnání vykonáváno, mohou být odměny přijaté za ně zdaněny v tomto druhém státě.

2. Odměny, které rezident jednoho smluvního státu pobírá z důvodu zaměstnání vykonávaného v druhém smluvním státě, podléhají bez ohledu na ustanovení odstavce 1 zdanění jen v prvně zmíněném státě, jestliže všechny následující podmínky jsou splněny:

- a) příjemce se zdržuje v druhém státě po jedno nebo více období, která nepřesáhnou v úhrnu 183 dny v jakémkoli dvanáctiměsíčním období začínajícím nebo končícím v příslušném finančním roce; a
- b) odměny jsou vypláceny zaměstnavatelem nebo za zaměstnavatele, který není rezidentem v druhém státě; a
- c) odměny nejdou k tíži stálé provozovně nebo stálé základně, které má zaměstnavatel v druhém státě.

3. Nehledě na předchozí ustanovení tohoto článku, mohou být odměny pobírané z důvodu zaměstnání vykonávaného rezidentem jednoho smluvního státu na palubě lodí nebo letadla v mezinárodní dopravě zdaněny v tomto státě.

Článek 16

Tantiémy

Tantiémy a jiné podobné odměny, jež rezident jednoho smluvního státu pobírá jako člen správní rady nebo jiného obdobného orgánu společnosti, která je rezidentem v druhém smluvním státě, mohou být zdaněny v tomto druhém státě.

Článek 17

Umělci a sportovci

1. Příjmy, které pobírá rezident smluvního státu jako na veřejnosti vystupující umělec, jako divadelník, filmový, rozhlasový nebo televizní umělec nebo hudebník nebo jako sportovec z takovýchto osobně vykonávaných činností ve druhém smluvním státě, mo-

hou být bez ohledu na ustanovení článků 14 a 15 zdaněny v tomto druhém státě.

2. Jestliže příjmy z činností osobně vykonávaných umělcem nebo sportovcem neplynou tomuto umělci nebo sportovci samému, nýbrž jiné osobě, mohou být tyto příjmy bez ohledu na ustanovení článků 7, 14 a 15 zdaněny ve smluvním státě, ve kterém umělec nebo sportovec vykonává svoji činnost.

3. Příjmy, o nichž se zmiňuje tento článek, budou bez ohledu na ustanovení odstavců 1 a 2 vyjmuty ze zdanění ve smluvním státě, v němž umělec nebo sportovec vykonává svoji činnost, za předpokladu, že tato činnost je hrazena z podstatné části z veřejných fondů tohoto státu, jeho nižšího správního útvaru nebo místního úřadu.

Článek 18

Penze

1. Penze a jiné podobné platy vyplácené z důvodu dřívějšího zaměstnání rezidentu některého smluvního státu podléhají s výhradou ustanovení odstavce 2 článku 19 zdanění pouze v tomto státě.

2. Bez ohledu na ustanovení odstavce 1 a ustanovení odstavce 2 článku 19, vyplácené penze a jiné dávky, ať už jde o pravidelně se opakující nebo jednorázovou odměnu, poskytované na základě zákonů o sociálním zabezpečení jednoho smluvního státu nebo na základě veřejného systému organizovaného jedním smluvním státem pro účely sociální péče, budou zdaněny pouze v tomto státě.

Článek 19

Veřejné funkce

1. a) Odměny, jiné než penze, vyplácené jedním smluvním státem nebo správním útvarem nebo místním úřadem tohoto státu nebo agenturou nebo institucí zcela vlastněnou státem, správním útvarem nebo místním úřadem fyzické osobě za služby prokazované tomuto státu nebo správnímu útvaru nebo místnímu orgánu nebo agentuře nebo instituci podléhají zdanění pouze v tomto státě.
- b) Takové odměny však podléhají zdanění pouze v druhém smluvním státě, jestliže služby jsou prokazovány v tomto státě a fyzická osoba, která je rezidentem tohoto státu:
 - (i) je státním občanem tohoto státu; nebo
 - (ii) se nestala rezidentem v tomto státě jen z důvodu poskytování těchto služeb.
2. a) Penze vyplácené buď přímo, nebo z fondů, které zřídil některý smluvní stát, správní útvar nebo místní úřad tohoto státu nebo agentura nebo instituce zcela vlastněná

tímto státem, správním útvarem nebo místním úřadem fyzické osobě za služby závislého charakteru prokázané tomuto státu, správnímu útvaru nebo místnímu úřadu nebo agentuře nebo instituci, podléhají zdanění jen v tomto státě.

- b) Takové penze však podléhají zdanění pouze v druhém smluvním státě, jestliže fyzická osoba je rezidentem a státním občanem tohoto státu.

3. Ustanovení článků 15, 16 a 18 se použijí na odměny a penze za služby prokázané v souvislosti s průmyslovou nebo obchodní činností prováděnou některým smluvním státem, správním útvarem nebo místním úřadem tohoto státu nebo agenturou nebo institucí zcela vlastněnou státem, správním útvarem nebo místním úřadem.

Článek 20

Studenti, profesori a výzkumní pracovníci

1. Platy, které student nebo učeň nebo stážista, který je nebo byl bezprostředně před svým příjezdem do jednoho smluvního státu rezidentem v druhém smluvním státě a který se zdržuje v prvně zmíněném státě pouze za účelem studia nebo výcviku, dostává na úhradu nákladů výživy, studia nebo výcviku, nebudou zdaněny v tomto státě za předpokladu, že takovéto platy jsou mu vypláceny ze zdrojů mimo tento stát.

2. Fyzická osoba, která navštíví jeden smluvní stát za účelem výuky nebo provádění výzkumu na univerzitě, vysoké škole nebo jiné uznávané vzdělávací instituci v tomto smluvním státě a která je nebo byla bezprostředně takovou návštěvou rezidentem druhého smluvního státu, bude osvobozena od zdanění v prvně zmíněném smluvním státě z odměn za takovou výuku nebo výzkum na období nepřesahující dva roky ode dne první návštěvy za takovým účelem.

3. Ustanovení odstavce 2 tohoto článku se neuplatní na příjmy z výzkumu, pokud je takový výzkum prováděn nikoliv pro veřejný zájem, nýbrž v prvé řadě pro soukromý prospěch určité osoby nebo osob.

Článek 21

Jiné příjmy

1. Příjmy osoby, která je rezidentem v jednom smluvním státě, a které mají zdroj kdekoli, o nichž se nepojednává v předcházejících člácích této smlouvy, podléhají zdanění pouze v tomto státě.

2. Ustanovení odstavce 1 se nepoužije na příjmy, jiné než příjmy z nemovitého majetku, který je definován v odstavci 2 článku 6, jestliže příjemce takových příjmů, který je rezidentem v některém smluvním státě, vykonává průmyslovou nebo obchodní činnost v druhém smluvním státě prostřednictvím stále provozovny tam umístěné, nebo vykonává v tomto druhém státě

nezávislé povolání ze stálé základny tam umístěné, a jestliže právo nebo majetek, pro které se příjmy platí, jsou skutečně spojeny s takovou stálou provozovnou nebo stálou základnou. V takovém případě se použijí ustanovení článku 7 nebo článku 14 podle toho, o jaký případ jde.

Článek 22

Majetek

1. Majetek představovaný nemovitým majetkem uvedeným v článku 6, který vlastní rezident jednoho smluvního státu a který je umístěn ve druhém smluvním státě, může být zdaněn v tomto druhém státě.

2. Majetek představovaný movitým majetkem, který je částí provozního majetku stálé provozovny, kterou má podnik jednoho smluvního státu ve druhém smluvním státě, nebo movitým majetkem, který přísluší ke stálé základně, kterou má rezident jednoho smluvního státu ve druhém smluvním státě k výkonu nezávislého povolání, může být zdaněn v tomto druhém státě.

3. Majetek představovaný loděmi nebo letadly provozovanými v mezinárodní dopravě podnikem jednoho smluvního státu a movitým majetkem sloužícím k provozování takovýchto lodí nebo letadel podléhá zdanění pouze v tomto státě.

4. Všechny ostatní části majetku rezidenta smluvního státu podléhají zdanění pouze v tomto státě.

Článek 23

Vyloučení dvojího zdanění

1. V případě rezidenta Litvy bude dvojímu zdanění zamezeno následovně:

Jestliže rezident Litvy pobírá příjmy nebo vlastní majetek, který v souladu s touto smlouvou může být zdaněn v České republice, Litva, pokud její vnitrostátní předpisy neposkytují výhodnější zacházení, povolí:

- a) jako snížení daně z příjmů tohoto rezidenta, částku rovnající se dani z příjmů zaplacenou v České republice;
- b) jako snížení daně z majetku tohoto rezidenta, částku rovnající se dani z majetku zaplacenou v České republice.

Takové snížení však v žádném případě nepřekročí takovou část daně z příjmů nebo z majetku v Litvě vypočtené před jejím snížením, která poměrně připadá na příjmy, které mohou být podle ustanovení této smlouvy zdaněny v České republice.

2. V případě rezidenta České republiky bude dvojímu zdanění zamezeno následovně:

- a) Česká republika může při ukládání daní svým rezidentům zahrnout do základu, ze kterého se

takové daně ukládají, příjmy nebo majetek, které mohou být v souladu s ustanoveními této smlouvy rovněž zdaněny v Litvě, avšak povolí snížit částku daně vypočtenou z takového základu o částku daně zaplacené v Litvě. Toto snížení však nepřesáhne takovou část české daně vypočtenou před snížením, která poměrně připadá na příjmy nebo majetek, které mohou být podle ustanovení této smlouvy zdaněny v Litvě.

- b) Pokud v souladu s ustanoveními této smlouvy nebo vnitrostátních předpisů je příjem pobíráný nebo majetek vlastněný rezidentem České republiky osvobozen ze zdanění v České republice, Česká republika může při výpočtu daně z ostatního příjmu nebo majetku tohoto rezidenta vzít v úvahu osvobozený příjem nebo majetek.

3. Pro účely odstavců 1 a 2 se bude mít za to, že výraz „daň zaplacená v České republice“, respektive „daň zaplacená v Litvě“ zahrnuje jakoukoliv daň, která by byla splatná, kdyby podle zákonů České republiky nebo Litvy na podporu ekonomického rozvoje nebylo poskytnuto osvobození nebo snížení daně.

Článek 24

Zákaz diskriminace

1. Státní příslušníci jednoho smluvního státu nebudou podrobeni v druhém smluvním státě žádnému zdanění nebo povinnosti s ním spojeným, které jsou jiné nebo tíživější než zdanění a s ním spojené povinnosti, kterým jsou nebo mohou být podrobeni státní příslušníci tohoto druhého státu, kteří jsou, zejména s ohledem na rezidenci, ve stejné situaci. Toto ustanovení se bez ohledu na ustanovení článku 1 uplatní rovněž na osoby, které nejsou rezidenty jednoho nebo obou smluvních států.

2. Zdanění stálé provozovny, kterou podnik jednoho smluvního státu má v druhém smluvním státě, nebude v tomto druhém státě nepříznivější než zdanění podniků tohoto druhého státu, které vykonávají tytéž činnosti. Toto ustanovení nebude vykládáno jako závazek jednoho smluvního státu, aby přiznal rezidentům druhého smluvního státu osobní úlevy, slevy a snížení daně z důvodu osobního stavu nebo povinností k rodině, které přiznává svým vlastním rezidentům.

3. Pokud se nebudou aplikovat ustanovení článku 9, odstavce 7 článku 11 a odstavce 6 článku 12, budou úroky, licenční poplatky a jiné výlohy placené podnikem jednoho smluvního státu rezidentovi druhého smluvního státu odčitatelné pro účely stanovení zdanitelných zisků tohoto podniku za stejných podmínek, jako kdyby byly placeny osobě, která je rezidentem v prvně zmíněném státě. Podobně jakékoliv dluhy podniku jednoho smluvního státu vůči rezidentovi druhého smluvního státu budou pro účely stanovení zdanitelného majetku takového podniku odčitatelné za

stejných podmínek, jako kdyby byly smlouveny vůči rezidentu prvně zmíněného státu.

4. Podniky jednoho smluvního státu, jejichž jmění je zcela nebo zčásti, přímo nebo nepřímo vlastněno nebo kontrolováno osobou nebo osobami, které jsou rezidenty v druhém smluvním státě, nebudou podrobeny v prvně zmíněném smluvním státě žádnému zdanění nebo povinností s ním spojeným, které jsou jiné nebo tíživější než zdanění a s ním spojené povinnosti, kterým jsou nebo mohou být podrobeny jiné podobné podniky prvně zmíněného státu.

5. Ustanovení tohoto článku se bez ohledu na ustanovení článku 2 vztahují na daně jakéhokoliv druhu a pojmenování.

Článek 25

Řešení případů dohodou

1. Jestliže se osoba domnívá, že opatření jednoho nebo obou smluvních států vedou nebo povedou u ní ke zdanění, které není v souladu s ustanoveními této smlouvy, může nezávisle na opravných prostředcích, které poskytují vnitrostátní právní předpisy těchto států, předložit svůj případ příslušnému úřadu smluvního státu, jehož je rezidentem, nebo jestliže případ spadá pod odstavec 1 článku 24, úřadu smluvního státu, jehož je státním příslušníkem. Případ musí být předložen do tří let od prvního oznámení opatření, které vede ke zdanění, jež není v souladu s ustanoveními této smlouvy.

2. Jestliže bude příslušný úřad považovat námitku za oprávněnou a nebude-li sám schopen najít uspokojivé řešení, bude se snažit, aby případ rozhodl dohodou s příslušným úřadem druhého smluvního státu tak, aby se vyloučilo zdanění, které není ve shodě s touto smlouvou. Jakákoliv dosažená dohoda bude uskutečněna bez ohledu na časové limity ve vnitrostátních právních předpisech smluvních států.

3. Příslušné úřady smluvních států se budou snažit vyřešit dohodou obtíže nebo pochybnosti, které mohou vzniknout při výkladu nebo aplikaci této smlouvy. Mohou rovněž konzultovat za účelem zamezení dvojího zdanění v případech neupravených ve Smlouvě.

4. Příslušné úřady smluvních států mohou vejít v přímý styk za účelem dosažení dohody ve smyslu předchozích odstavců. Jestliže se ústní výměna názorů jeví pro dosažení dohody účelnou, může se taková výměna názorů uskutečnit prostřednictvím komise složené ze zástupců příslušných úřadů smluvních států.

Článek 26

Výměna informací

1. Příslušné úřady smluvních států si budou vyměňovat informace nutné pro aplikaci ustanovení této

smlouvy nebo vnitrostátních právních předpisů smluvních států, které se vztahují na daně, jež jsou předmětem této smlouvy, pokud zdanění, které upravují, není v rozporu s touto smlouvou. Výměna informací není omezena článkem 1. Veškeré informace obdržené smluvním státem budou udržovány v tajnosti stejným způsobem jako informace obdržené podle vnitrostátních zákonů tohoto státu a budou sděleny pouze osobám nebo úřadům (včetně soudů a správních úřadů), které se zabývají vyměřováním nebo vybíráním daní, na něž se vztahuje tato smlouva, trestním stíháním ve věci těchto daní nebo rozhodováním o opravných prostředcích. Tyto osoby nebo úřady použijí takovéto informace jen k těmto účelům. Mohou uplatnit tyto informace při veřejných soudních řízeních nebo v právních rozhodnutích.

2. Ustanovení odstavce 1 nebudou v žádném případě vykládána tak, že ukládají některému smluvnímu státu povinnost:

- provést správní opatření, která by porušovala právní předpisy nebo správní praxi některého smluvního státu;
- sdělit informace, které by nemohly být získány na základě právních předpisů nebo v normálním správním řízení tohoto nebo druhého státu;
- sdělit informace, které by odhalily obchodní, podnikové, průmyslové, komerční nebo profesní tajemství nebo obchodní postup nebo jejichž sdělení by bylo v rozporu s veřejným pořádkem.

Článek 27

Diplomaté a konzulární úředníci

Žádná ustanovení této smlouvy se nedotýkají daňových výsad, které přísluší diplomatům nebo konzulárním úředníkům podle obecných pravidel mezinárodního práva nebo na základě ustanovení zvláštních dohod.

Článek 28

Vstup v platnost

1. Vlády smluvních států si navzájem oznámí, že byly splněny ústavní požadavky pro vstup této smlouvy v platnost.

2. Tato smlouva vstoupí v platnost datem pozdějšího oznámení ve smyslu odstavce 1 a její ustanovení se budou uplatňovat:

- pokud jde o daně vybírané srážkou u zdroje, na příjmy vyplácené k 1. lednu nebo později v kalendářním roce následujícím po roce, v němž Smlouva vstoupí v platnost;
- pokud jde o ostatní daně z příjmu a daně z majetku, na daně ukládané za každý daňový rok začínající 1. ledna nebo později kalendářního roku následujícího po roce, v němž Smlouva vstoupí v platnost.

Článek 29

Výpověď

Tato smlouva zůstane v platnosti, dokud nebude vypovězena některým smluvním státem. Každý smluvní stát může Smlouvu vypovědět diplomatickou cestou podáním písemné výpovědi nejméně šest měsíců před koncem každého kalendářního roku. V tomto případě se Smlouva přestane uplatňovat:

- a) pokud jde o daně vybírané srážkou u zdroje, na částky vyplácené k 1. lednu nebo později v kalendářním roce následujícím po roce, v němž byla dána výpověď;

- b) pokud jde o ostatní daně z příjmu a daně z majetku, na daně ukládané za každý daňový rok počínající 1. ledna nebo později kalendářního roku následujícího po roce, v němž byla dána výpověď.

Na důkaz toho podepsaní, k tomu řádně zmocnění, podepsali tuto smlouvu.

Dáno ve dvojím vyhotovení ve Vilniusu dne 27. října 1994 v českém, litevském a anglickém jazyce, přičemž všechny texty jsou autentické. V případě jakýchkoliv rozdílností výkladu bude rozhodující anglický text.

Za Českou republiku:

Ivan **Kočárník** v. r.

Za Litevskou republiku:

Eduardas **Vilkelis** v. r.

231

SDĚLENÍ

Ministerstva zahraničních věcí

Ministerstvo zahraničních věcí sděluje, že dne 13. července 1995 byla v Praze podepsána Dohoda mezi vládou České republiky a vládou Litevské republiky o mezinárodní silniční dopravě.

Dohoda na základě svého článku 14 odst. 1 vstoupila v platnost dnem 4. října 1995.

České znění Dohody se vyhláší současně. Do anglického znění Dohody, jež je pro její výklad rozhodné, lze nahlédnout na Ministerstvu zahraničních věcí a Ministerstvu dopravy.

DOHODA

mezi vládou České republiky a vládou Litevské republiky
o mezinárodní silniční dopravě

Vláda České republiky a vláda Litevské republiky (dále jen „smluvní strany“),

přejíce si podporovat vzájemně výhodný rozvoj obchodních a hospodářských vztahů a usnadnit a regulovat mezinárodní silniční dopravu osob a nákladů mezi oběma státy a tranzitem přes ně,

se dohodly takto:

Článek 1

(1) Ustanovení této dohody se vztahují na mezinárodní osobní a nákladní silniční dopravu mezi Českou republikou a Litevskou republikou a tranzitem přes jejich území prováděnou dopravci států obou smluvních stran, kteří jsou k tomu oprávněni podle vnitrostátních právních předpisů příslušného státu.

(2) Příslušným orgánem smluvní strany pro účely této dohody je

- v České republice Ministerstvo dopravy,
- v Litevské republice Ministerstvo dopravy.

Osobní doprava

Článek 2

(1) Osobní dopravou podle této dohody se rozumí doprava osob a jejich zavazadel autobusy na cizí nebo vlastní účet. Zahrnuje též prázdné jízdy autobusů související s touto dopravou.

(2) Pojem „autobus“ znamená silniční motorové vozidlo určené pro dopravu osob, které má kromě místa pro řidiče více než osm míst k sezení.

Článek 3

(1) Pojem „pravidelná autobusová linka“ znamená dopravu prováděnou po předem schválené trase, podle předem schváleného jízdního řádu a tarifu

jízdného, přičemž cestující nastupují a vystupují v místech odjezdu a příjezdu, jakož i na schválených nácestných zastávkách.

(2) Každá pravidelná autobusová linka mezi státy smluvních stran, jakož i tranzitem přes jejich území, musí být povolena příslušnými orgány smluvních stran na základě jejich vzájemné dohody.

(3) Žádost o povolení podá dopravce příslušnému orgánu smluvní strany ve státě, kde má své sídlo nebo bydliště a kde jsou registrována jeho vozidla.

(4) Žádost podle odstavce 3 musí obsahovat tyto údaje:

- a) jméno dopravce, jeho sídlo nebo bydliště, případně i místo podnikání s úplnou adresou,
- b) druh dopravy,
- c) požadovanou dobu platnosti povolení,
- d) dobu provozu a počet jízd (např. denně, týdně),
- e) jízdní řád,
- f) trasu linky (všechny zastávky pro nástup a výstup cestujících, hraniční přechody),
- g) délku trasy pro jízdu tam a zpět,
- h) dobu řízení a odpočinku řidičů,
- i) počet míst k sezení v autobusu,
- j) jízdné a tarifní podmínky.

(5) Příslušný orgán smluvní strany uvedený v odstavci 3 předá žádost se všemi předepsanými údaji a se svým stanoviskem příslušnému orgánu druhé smluvní strany, který rozhodne o udělení povolení pro část pravidelné autobusové linky na území svého státu podle jeho příslušných vnitrostátních právních předpisů.

(6) Udělené povolení je platné na dobu nejvýše pěti let a jeho platnost může být na žádost dopravce prodloužena.

Článek 4

(1) Pro účely této dohody kyvadlová doprava znamená dopravu, při níž jsou předem vytvořené skupiny cestujících přepravovány několika jízdami tam a zpět z téže výchozí oblasti na území státu druhé smluvní strany. Tatáž skupina cestujících, která byla přepravena do cílové oblasti, musí být později přepravena zpět do výchozí oblasti. Výchozí a cílovou oblastí se rozumí místo nástupu cesty a místo cíle cesty, jakož i místa ležící v silniční vzdálenosti do 50 km. Kyvadlová doprava zahrnuje kromě vlastní přepravy ubytování skupiny cestujících v cílové oblasti. První jízda zpět a poslední tam musí být prázdná.

(2) Každá kyvadlová doprava musí být povolena příslušným orgánem druhé smluvní strany. Žádost o povolení předkládá dopravce příslušnému orgánu smluvní strany ve státě, kde má své sídlo nebo bydliště a kde jsou registrována jeho vozidla, a to nejpozději 30 dnů před požadovaným dnem zahájení kyvadlové dopravy.

(3) Žádost o povolení podle odstavce 2 musí obsahovat jméno dopravce, jeho sídlo nebo bydliště, případně i místo podnikání s úplnou adresou, počet jízd, datum každé z nich a jejich trasu, státní poznávací značky všech autobusů, které mají být použity pro předmětnou kyvadlovou dopravu, a potvrzení týkající se místa ubytování a doby pobytu.

(4) Příslušné orgány smluvních stran si vymění dohodnutý počet povolení pro kyvadlovou dopravu zmíněnou v odstavci 2 tohoto článku.

(5) Smíšená komise ustavená podle čl. 13 této dohody se dohodne na podrobnostech povolovacího řízení, formulářích, kontrolních dokladech atd.

Článek 5

(1) Příležitostná osobní doprava znamená jinou dopravu, než jsou dopravy uvedené v čl. 3 a 4 této dohody.

(2) Pro příležitostnou osobní dopravu mezi státy smluvních stran nebo tranzitem přes jejich území není třeba povolení, jde-li o případy:

- a) dopravy, při níž je stejný autobus použit k přepravě stejné skupiny cestujících po celou jízdu, aby je přivezl zpět do místa odjezdu (cesty se zavřenými dveřmi),
- b) dopravy, při níž je skupina cestujících přivezena dopravcem jedné smluvní strany na území státu druhé smluvní strany a autobus opustí toto území prázdný.

(3) Pro příležitostnou osobní dopravu, která neodpovídá ustanovením odstavce 2, je třeba povolení příslušného orgánu druhé smluvní strany. Žádost o povolení předkládá dopravce příslušnému orgánu

smluvní strany ve státě, kde má své sídlo nebo bydliště a kde jsou registrována jeho vozidla, a to nejpozději 30 dnů před požadovaným dnem zahájení příležitostné dopravy.

(4) Žádost podle odstavce 3 musí obsahovat jméno dopravce, jeho sídlo nebo bydliště, případně i místo podnikání s úplnou adresou, druh dopravy, počet jízd, datum každé z nich a jejich trasu a státní poznávací značky všech autobusů, které mají být použity pro příležitostnou dopravu.

(5) Příslušné orgány smluvních stran si vymění dohodnutý počet povolení pro příležitostnou dopravu uvedenou v odstavci 3.

(6) Smíšená komise zřízená podle čl. 13 této dohody se dohodne na kontrolních dokladech pro příležitostnou osobní dopravu.

Nákladní doprava

Článek 6

(1) Dopravce jedné smluvní strany musí mít povolení příslušného orgánu druhé smluvní strany, které jej opravňuje provádět mezinárodní nákladní silniční přepravu na území a z území státu druhé smluvní strany nebo tranzitem přes toto území, s výjimkou případů uvedených v čl. 7.

(2) Povolení smí být použito pouze dopravcem, jemuž bylo vydáno. Platí pro přepravu prováděnou motorovým vozidlem bez přívěsu nebo soupravou vozidel (návesovou nebo přívěsovou), bez ohledu na stát registrace taženého návěsu nebo přívěsu.

(3) Povolení dovoluje jednu jízdu tam a zpět na území a z území státu druhé smluvní strany (okružní jízda), včetně přepravy zpětného nákladu, nebo jednu tranzitní jízdu tam a jednu tranzitní jízdu zpět přes toto území.

(4) Pro přepravu nákladu mezi státem druhé smluvní strany a třetím státem, a to jak směrem do třetího státu, tak i z třetího státu, se vyžaduje zvláštní povolení.

(5) Pro přepravu nákladu mezi dvěma místy na území státu druhé smluvní strany se vyžaduje zvláštní povolení.

Článek 7

Povolení uvedená v čl. 6 odst. 1 a 4 této dohody se nevyžadují pro:

- a) přepravu nákladů motorovými vozidly, jejichž dovolená celková hmotnost, včetně přívěsů, nepřesahuje 6 tun nebo jejichž užitečná hmotnost, včetně přívěsů, nepřesahuje 3,5 tuny,
- b) stěhování domácností prováděné podniky majícími pro tyto účely zvláštní personál a dopravní prostředky,

- c) přepravu předmětů a zařízení pro divadelní, filmová, cirkusová nebo hudební představení nebo sportovní akce, výstavy nebo veletrhy, nebo pro rozhlasová, televizní nebo filmová natáčení, pokud jsou tyto předměty a zařízení dováženy či vyváženy dočasně,
- d) pohřební přepravu,
- e) přepravu nákladů na a z letišť při odklonu leteckých služeb,
- f) přepravu pošty,
- g) přepravu havarovaných nebo porouchaných vozidel,
- h) přepravu humanitárních zásilek potřebných v nouzových situacích, zejména při živelních pohromách,
- i) přepravu navazující na kombinovanou dopravu, při níž bude silniční síť použita v rozsahu dohodnutém Smíšenou komisí zřízenou podle čl. 13.

Článek 8

(1) Povolení podle čl. 6 odst. 1 a 4 této dohody se přidělují takto:

- a) česká povolení vydává litevským dopravcům pro vozidla registrovaná v Litevské republice Ministerstvo dopravy Litevské republiky;
- b) litevská povolení vydává českým dopravcům pro vozidla registrovaná v České republice Ministerstvo dopravy České republiky.

(2) Smíšená komise ustavená podle čl. 13, popřípadě příslušné orgány obou smluvních stran se dohodnou na ročním kontingentu a druhých povolení s ohledem na vývoj vzájemných hospodářských vztahů a potřeby zahraničního obchodu a příslušné orgány si vzájemně vymění dohodnuté počty povolení.

Článek 9

(1) Pokud jde o hmotnosti a rozměry vozidel, zavazují se obě smluvní strany, že nebudou uplatňovat vůči vozidlům registrovaným ve státě druhé smluvní strany přísnější podmínky, než jsou podmínky platné pro vozidla registrovaná ve vlastním státě.

(2) Jestliže hmotnost nebo rozměry vozidla nebo jízdni soupravy provádějící přepravu překračují dovolený limit ve státě druhé smluvní strany, je nutno obdržet před zahájením přepravy zvláštní povolení od orgánu této smluvní strany.

(3) Dopravce jedné smluvní strany, který hodlá přepravovat nebezpečné věci po území státu druhé smluvní strany, si musí vyžádat před provedením přepravy zvláštní povolení orgánu této smluvní strany, pokud je takové zvláštní povolení vyžadováno podle vnitrostátních právních předpisů posledně jmenované smluvní strany.

(4) Smluvní strany si navzájem oznámí orgány uvedené v odstavcích 2 a 3.

Všeobecná ustanovení

Článek 10

(1) Touto dohodou nejsou dotčena práva a povinnosti každé ze smluvních stran vyplývající pro ni z jiných dohod.

(2) Kromě ustanovení této dohody jsou dopravci obou států a osádka jejich vozidel povinni dodržovat na území druhého státu vnitrostátní právní předpisy platné v tomto státě.

(3) Povolení a jiné potřebné doklady vyžadované podle této dohody musí být ve vozidle, k němuž se vztahují, a musí být předloženy na požádání kterémukoli orgánu smluvní strany, který je oprávněn je požadovat.

Článek 11

(1) Vozidla, která jsou registrována ve státě jedné smluvní strany a provádějí mezinárodní nákladní silniční dopravu na území státu druhé smluvní strany na povolení v rámci dohodnutého kontingentu podle čl. 8 Dohody nebo přepravy uvedené v čl. 7 Dohody, jsou recipročně osvobozena od všech daní a správních poplatků, s výjimkou případů uvedených v odstavci 2.

(2) Osvobození uvedená v odstavci 1 se nevztahují na:

- a) daně zahrnuté do ceny pohonných hmot,
- b) poplatky vztahující se ve stejném rozsahu na vozidla registrovaná ve státech obou smluvních stran za použití některých úseků nebo kategorií silnic, mostů, tunelů nebo trajektů, nebo
- c) správní poplatky související s přepravami podle čl. 9,
- d) daň zahrnutou do ceny opravy vozidla, pokud je oprava prováděna ve státě druhé smluvní strany.

(3) Osvobození uvedená v odstavci 1 se nevztahují rovněž na mezinárodní nákladní silniční dopravu prováděnou na povolení vydaná nad dohodnutý kontingent podle čl. 8 Dohody.

(4) Pohonné hmoty obsažené v běžných, ve vozidlech výrobcem pevně zabudovaných palivových nádržích se osvobozují od cla, daní, dávek a poplatků vybíraných při dovozu.

(5) Náhradní díly dovezené dočasně do druhého státu, které jsou určeny k opravě již dovezeného vozidla, jsou osvobozeny od cla, daní a poplatků vybíraných při dovozu. Vyměněné díly musí být vyvezeny zpět nebo zničeny pod dozorem příslušných celních orgánů druhého státu.

Článek 12

(1) V případě závažného nebo opakovaného porušení ustanovení této dohody, jakož i jiných právních předpisů platných v druhém státě dopravcem nebo osádkou jeho vozidla může příslušný orgán smluvní strany, v jejímž státě je vozidlo registrováno, na žádost příslušného orgánu smluvní strany, na území jejíhož státu k porušení došlo,

- a) udělit dopravci výstrahu, nebo
- b) pozastavit dočasně, částečně nebo úplně oprávnění dopravce provádět přepravy na území státu druhé smluvní strany.

(2) Příslušný orgán, který učinil jedno z opatření zmíněných v odstavci 1, o tom musí informovat příslušný orgán druhé smluvní strany.

(3) Ustanovení tohoto článku nevyklučují sankce, které mohou být uloženy soudy nebo příslušnými orgány státu, na jehož území došlo k porušení vnitrostátních právních předpisů.

Článek 13

(1) Příslušné orgány obou smluvních stran zřídí Smíšenou komisi. Smíšená komise bude, kromě úkolů uvedených výslovně v předcházejícím textu této dohody, dohlížet na správné provádění ustanovení Dohody a navrhopvat smluvním stranám opatření ke zlepšení a usnadnění silniční dopravy mezi státy obou smluvních stran prováděné podle této dohody.

Za vládu České republiky:

PhDr. Jan Stráský v. r.
ministr dopravy

(2) Tato komise se sejde na žádost příslušného orgánu jedné ze smluvních stran a tato zasedání se budou konat střídavě na území států smluvních stran.

(3) Jakýkoli problém týkající se výkladu nebo provádění této dohody se projedná na zasedání shora zmíněné Smíšené komise. Pokud Smíšená komise nenalezne v konkrétním případě řešení, bude problém řešen jednáním obou smluvních stran.

Článek 14

(1) Tato dohoda podléhá schválení podle vnitrostátních právních předpisů států smluvních stran a vstoupí v platnost třicátý den po výměně diplomatických nót, kterými se smluvní strany o tomto schválení informovaly. Dnem výměny těchto nót se rozumí datum pozdější noty.

(2) Tato dohoda se uzavírá na dobu neurčitou. Každá smluvní strana může vypovědět platnost této dohody zasláním písemného oznámení druhé smluvní straně. V tomto případě skončí platnost této dohody šest měsíců po datu doručení oznámení druhé smluvní straně.

Dáno v Praze dne 13. července 1995 ve dvou původních vyhotoveních, každé v jazyce českém, litevském a anglickém, přičemž všechna znění jsou stejně autentická. V případě sporu ve výkladu bude rozhodující anglický text.

Za vládu Litevské republiky:

Jonas Biržiškis v. r.
ministr dopravy

Vydává a tiskne: Ministerstvo vnitra, odbor vydavatelství a tisku, Bartůňkova 4, pošt. schr. 10, 149 00 Praha 415, telefon (02) 792 70 11, fax (02) 795 26 03 - **Redakce:** Nad stolou 3, pošt. schr. 21/SB, 170 34 Praha 7 - Holešovice, telefon: (02) 37 69 71 a 37 88 77, fax (02) 37 88 77 - **Administrace:** písemné objednávky předplatného, změny adres a počtu odebíraných výtisků - SEVT, a. s., Pod plynojemem 93, 180 00 Praha 8, telefon (02) 663 100 71 l. 154-159, fax (02) 683 19 86. Objednávky do zahraničí (mimo Slovenské republiky) vyřizuje ARTIA-PEGAS PRESS, s. r. o., Národní 25, 111 21 Praha 1, telefon (02) 26 20 81, fax (02) 242 278 72. Objednávky v Slovenskej republike prijíma a titul distribuuje Magnet Press Slovakia, s. r. o., Grösslingova 62, 811 09 Bratislava, telefon (07) 32 30 56, kl. 54, tel./fax (07) 36 13 90 - **Roční předplatné** se stanovuje za dodávku kompletního ročníku včetně rejstříku a je od předplatitelů vybíráno formou záloh ve výši oznámené ve Sbírce zákonů. Závěrečné vyúčtování se provádí po dodání kompletního ročníku na základě počtu skutečně vydaných částek (první záloha činí 1300,- Kč, druhá záloha 900,- Kč) - Vychází podle potřeby.

Distribuce: předplatné, jednotlivé částky na objednávku i za hotové - SEVT, a. s., Pod plynojemem 93, 180 00 Praha 8, telefon (02) 663 100 71, l. 154-159; drobný prodej v prodejnách SEVT, a. s., - Praha 5 - Smíchov, Elišky Peškové 14, tel. (02) 24 51 01 09 - Praha 4, Jihlavská 405, tel. (02) 692 82 87 - Karlovy Vary, Sokolovská 53, tel. (017) 460 72 - Brno, Česká 14, tel. (05) 422 139 62 - Ostrava, Dr. Šmerala 27, tel. (069) 22 63 42 a ve vybraných knihkupectvích. **Distribuční podmínky předplatného:** jednotlivé částky jsou expedovány předplatitelům neprodleně po dodání z tiskárny. Objednávky nového předplatného jsou vyřizovány do 15 dnů a pravidelné dodávky jsou zahajovány od nejbližší částky po ověření úhrady předplatného nebo jeho zálohy. Částky vyšlé v době od zaevídování předplatného do jeho úhrady jsou doposílány jednorázově. Změny adres a počtu odebíraných výtisků jsou prováděny do 15 dnů. Lhůta pro uplatnění reklamací je stanovena na 15 dnů od data rozeslání, po této lhůtě jsou reklamace vyřizovány jako běžné objednávky za úhradu. V písemném styku vždy uvádějte IČO (právnícká osoba), rodné číslo bez lomítka (fyzická osoba) a kmenové číslo předplatitele. **Podávání novinových zásilek** povoleno Ředitelstvím poštovní přepravy Praha č. j. 1173/93 ze dne 9. dubna 1993. Podávání novinových zásilek v Slovenskej republike povolené RPP Bratislava, pošta 12, č. j. 443/94 zo dňa 27. 11. 1994.